

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2021.

MAIJS

Nr. 4 (729)

*„Ģimene ir sargājama, ceļama, viņa jādara labāka,
jo no veselīgām ģimenēm sastādās veselīga tauta.”*

Kārlis Ulmanis

Foto: Aija Zeltiņa-Kalniņa

**Losandželas latviešu skolas saime visus sirsnīgi sveic
Mātes un Ģimenes dienā!**

4. maijā plkst. 6.00 Baltā galdauta svētki, Zoom saite:
<https://calarts.zoom.us/j/99439159251?pwd=bkY5OE45V2F4alhVYTJLY0pXWTK0QT09>

Ziņas par sarīkojumiem arī: www.biedriba.org

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biletēna redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

26 Ox Bow Lane, Woodbridge CT 06525

tālr.: 1-203-397-7609; 1-860-681-7972

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetēna abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$40, ½ lappusi – \$25, ¼ lappusi – \$20; uzņēmējdarbības karti – \$15.

IB metiens – 310 eks.

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Dziesma Tetere

1853 Colgate Dr., Thousand Oaks, CA 91360-5004

Tālr.: 805-217-1931; e-pasts: dziesma_1@yahoo.com

DK LB valdes locekli:

Nora Mičule (Losandželosas latviešu skolas pārstāve);

Valdis Pavlovskis (ārējās informācijas apmaiņa);

Sanita Šūmane (sadarbība ar Amerikas latviešu apvienību);

Jānis Taube (kasieris);

Diāna Zaķe (tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve);

Aija Zeltiņa-Kalniņa (Sadarbība ar Latviju projektu koordinatore);

Jānis Daugvietis, Valdis Ķeris (sporta dzīves vadītāji);

Pauls Berkolds, Endija Damroze, Inguna Galviņa,

Aivars Jerumanis, Zane Kalniņa, Guna Reina, Inese

Sviķkalne, Līga Sviksa, Dace Taube, Juris Zinbergs

DK LB Revīzijas komisija: Biruta Šulca, Dainis Kalniņš, Diana Matura (Mathur)

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska
čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un
jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube
biedru naudas, biļetēna abonēšanas, ziedojumu čeki
jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāsūta:
DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube
čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*
un jāsūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul,
Republic of Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660

Phone: office 844-277-2639; cell 949-413-8888

www.latvianconsulate-la.org

www.facebook.com/LatvianConsul

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrā trešdienā plkst. 8.00 vakarā vai svētdienā plkst. 1.00 (vai arī pēc īpaša paziņojuma) Losandželosas latviešu namā biedrības telpā otrā stāvā.

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks. Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties, sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem.

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetēna saņēmējiem mainot dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org), lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ atsūtītajiem biļetēniem.

Daina Bīriņa Vītolu fondā nodibinājusi savu stipendiju

VITOLU
FONDS

Droši vien daudzi Losandželosas latviešu skolas audzēkņi atceras skolotāju Dainu Bīriņu, viņa latviešu skolā strādāja vismaz gadus desmit.

Viņas dzīves ceļš bijis tikpat sarežģīts kā daudziem ārzemju latviešiem. Bēgļu gaitas no dzimtās Gulbenes Latvijā aizveda uz Vāciju, pēc tam uz Aijovu un Čikāgu, kur pabeigta vidusskola un universitāte. Studiju gados viņa dziedāja korī, dejoja tatasdeju kopā, draugi bija latvieši. Studijas Daina Bīriņa turpināja Frīdriha Vilhelma universitātē Vācijā. Atgriezies ASV, sāka strādāt pamatskolā, un skolotāja bija vairāk nekā 30 gadu. Latvijā viņa pirmo reizi atgriezās 1991. gadā, bet 2011. gadā pārcēlās uz pastāvīgu dzīvi Rīgā.

Daina Bīriņa ir korporācijas Imeria biedre, un goda filistrs tajā ir Vītolu fonda dibinātājs Vilis Vītols. Vītola fonds palīdz jauniešiem iegūt izglītību, katru gadu piešķirot stipendiju studentiem. Šie studenti devuši lielu ieguldījumu Latvijas sabiedrībai.

Sekosim Dainas Bīriņas piemēram!

www.vitolufonds.lv

Pastaigas gar Baltijas jūras krastu

Foto: Ināra Reine

DK LB biedri Ināra un Gunārs Reiņi Latvijā dzīvo kopš 1999. gada. Kalifornijā Gunārs Reinis strādāja par būvinženieri.

Pandēmijas laiku Reiņi pavada Gunāra Reiņa dzimtajā pilsētā – Liepājā, kur nūjo, daudzas stundas staigā

gar Baltijas jūru. Liepāja aug un attīstās, atveras jaunas ražotnes. No sava devītā stāva dzīvokļa logiem Reiņi vēro, kā ostā nemitīgi ienāk un no tās iziet kuģi. Viņi cer, ka drīz varēs atbraukt uz ASV un apciemot draugus, radus, paziņas.

Lūgums Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedriem samaksāt biedru naudu par 2021. gadu!

XV vispārējie latviešu Dziesmu un Deju svētki ASV Sentpolā, Minesotā, 2022. gadā no 29. jūnija līdz 4. jūlijam

Nākamie, vispārējie latviešu Dziesmu un Deju svētki ASV notiks Sentpolā (Saint Paul), Minesotā – ezeru zemē.

Dziesmu svētku rīcības komitejā ir spējīgi, izdarīgi, zinīgi, pazīstami latvieši: Ansis Vīksniņš (Rīcības komitejas priekšnieks); Baiba Olingere (vakara sarīkojumi); Zinta Pone (kasiere); Indra Halvorsone (sekretāre); Larisa Ozola (deju programma); Andrejs Lazda (finanču komitejas priekšnieks); Andris Valdmanis (finanču komitejas loeklis); Anna Hoba (Hobbs) (teātra programma); Benjamiņš Aļle (mūzikas programmas vadītājs); Māra Pelēce un Jānis Barobs (dziesmu un deju nozaru māksliniecišķie vadītāji); Krisīte Skare (mūzikas nozares vadītāja), Astrīda Liziņa (tautasdeju lieluzveduma vadītāja).

Galvenā XV Dziesmu un Deju svētku viesnīca būs *Intercontinental St. Paul Riverfront* (11 Kellogg Boulevard East, St. Paul, MN 55101). Tajā notiks vairāki svētku sarīkojumi: kopkoņa mēģinājums, atklāšanas akts,

mākslas izstāde, tirdziņš, jauniešu balle un svētku vakariņas ar balli. Apmešanās viesnīcā \$135 par nakti + nodoklis (vienā istabā var būt 1-4 iemītnieki, rezervējot istabu, jāsamaksā par vienu nakti, iemaksa nebūs atgūstama, izņemot gadījumu, ja svētki tiks atcelti vai atlikti neparedzētu iemeslu dēļ). Istabas par svētku cenu var rezervēt jau tagad, zvanot: 651-292-1900 un minot *Latvian Song and Dance Festival special rate*.

Istabas rezervēt tīmekli varēs no 2021. gada jūnija.

Dziesmu un deju svētku atlaides būs arī viesnīcās Sentpolas centrā netālu no

Intercontinental viesnīcās.

Hyatt Place St. Paul Downtown (651-647-5000), astoņu minūšu gājiena attālumā no *Intercontinental* viesnīcās. Tajā ir peldbaseins, brokastis ieskaitītas istabas cenā.

The St. Paul Hotel (651-292-9292), sešu minūšu gājiena attālumā no *Intercontinental* – vēsturiska, eleganta viesnīca, ar skatu uz *Ordway* koncertzāli (norises vieta koņu un orķestra koncertiem), kā arī ar skatu uz *Landmark* centru un *Rice Park*.

Doubletreeby Hilton St. Paul Downtown (651-291-8800) – tajā ir plašs viesmīlības pakalpojumu klāsts, peldbaseins, iekštelpas ejas savienojums ar *Intercontinental* viesnīcu.

HolidayInn St. Paul Downtown (651-225-1515), trīspadsmit minūšu gājiena attālumā no *Intercontinental* viesnīcās, pretī *Xcel Energy Center* (norises vieta Tautasdeju lieluzvedumam). Viesnīcā ir īru krodziņš.

Spēkratus varēs novietot viesnīcās autostāvietās.

Minesotas vēsturiskā galvaspilsēta Sentpola Misisipi upes krastmalā ir liela pilsēta, septiņas jūdzes (12 km) austrumos no Mineapoles. Pilsētā ir daudz ko apskatīt: *Science Museum*, *Fort Snelling*, atjaunotais Kapitols, *Minnesota History Center*, *Summit Avenue*, *F. Scott Fitzgerald House*, *Childrens Museum*, *Railroad Museum*.

Svētku ieskaņas koncertā Sentpolas katedrālē spēlēs komponists Ēriks Ešenvalds.

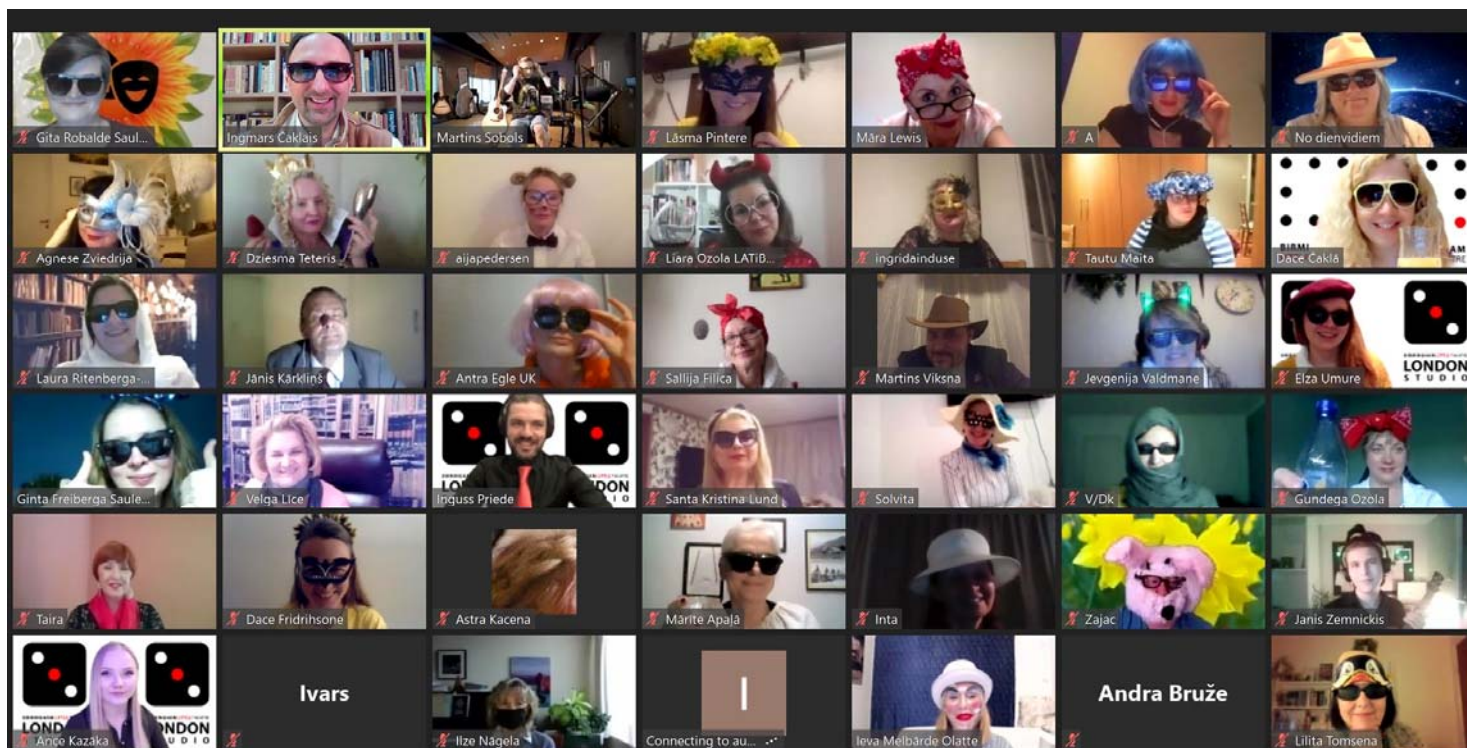
Informācija: www.latviansongfest2022.org
e-pasta adrese: latviansongfest2022@gmail.com

Jānis J. Dimants, Jr. M.D.

XV Latviešu Dziesmu svētku Kanadā nobeigumā
2019. gada 7. jūlijā Toronto Dziesmu svētku karogs
tika nodots Minesotas latviešiem

PLATS pirmā kopsapulce

Teātra dienā, 27. martā, Pasaules latviešu amatieru teātru savienības (PLATS) biedri tiešsaistē tikās pirmajā kopsapulcē. Sapulci atklāja PLATS valdes priekšsēde Māra Lūisa (Lewis). Uzrunu teica Latvijas Republikas vēstniece Lielbritānijā un Ziemeļīrijas apvienotajā karalistē Ivita Burmistre, Ārlietu ministrijas īpašo uzdevumu vēstniece sadarbībai ar ārzemju latviešiem Elita Gavele un Eiropas latviešu apvienības Kultūras nozares vadītāja Lelde Vikmane.

PLATS valdes priekšsēde Māra Lūisa pastāstīja par divos mēnešos paveikto: izstrādāti PLATS statūti, sastādīts budžets 2021. gadam; atvērti bankas konti un PLATS reģistrēts Lielbritānijas uzņēmumu reģistrā. Valde izstrādājusi PLATS darbības plānu 2021. un 2022. gadam un sagatavoti vairāki projekti, kas iesniegti Latvijas ārzemju latviešu atbalstu projektu konkursos. Jau bijusi viena PLATS rīkota meistarklase par Zoom pielietojumu teātra projektos. PLATS ir aktīvs Facebook, Twitter, Instagram, un drīz būs PLATS vietne tīmeklī.

PLATS pievienojies Latviešu teātris Īrijā „Slides”.

Sapulci vadīja PLATS valdes priekšsēža vietnieks Ingmars Čaklais. Kā jau Teātra dienā pieklājas, PLATS biedru dalībniekiem bija svētku tērpi un visiem melnas acenes. Sēdes dalībniekus ar dziesmām iepriecināja Īstais Mārtiņš un Jānis Zemnickis.

PLATS ir 2021. gada 16. janvārī dibināta bezpeļņas organizācija, kas apvieno ārzemju latviešu amatierteā-

trus. Organizācijā ir 90% ārzemju latviešu amatierteātru. PLATS jurdiskā mītnes vieta ir Lielbritānijā.

Laipni aicināti pievienoties jauni dalībnieki no visām pasaules malām!

Losandželosas latviešu teātri „Holivudas Koferis” sēdē pārstāvēja Dziesma Tetera, Vita Volkovska un Jānis Zemnickis.

Jānis Zemnickis vairākkārt viesojies Kalifornijā pie Berkoldu un Teteru ģimenes. Patlaban viņš mācās Anglijā.

Kopā ar Anniju Teteri viņš piedalījās dziesmuspēles „Lolitas brīnumputns” izrādē Latvijā, tēloja princi. Jānis Zemnickis komponē mūziku, un sēdes laikā nodziedāja vairākas dziesmas, kas tapušas viņa viesošanās laikā Kalifornijā.

PASAULES LATVIEŠU AMATIERU TEĀTRU SAVIENĪBA

PLATS

Anita Mellepe

SIMTGADNIEKS ILMARS BASTJĀNIS

(1921. 21. 1. - 2004. 25. 2.)

Zviedra Jūnasa Jūnasona necerētie panākumi

2009. gadā iznāca Jūnasona debijas romāns „Simtgadnieks, kas izkāpa pa logu un pazuda”. Zviedrijā 2010. gada tā kļuva par visvairāk pirkto grāmatu, ko drīz pārtulkoja 25 valodās, arī latviešu. Stāsts ir par „vientiesīgu spridzināšanas speciālistu Allānu, kas savādu sakritību rezultātā neparastos apstākļos tiekas ar ietekmīgiem XX gadsimta vēstures personāžiem” – Einšteinu, Mao, Trūmenu, Staļinu, Franko, Kimu... Protams, lai noturētu lasītāju interesi, ar pagātnes brīnumiem un varenajiem vien būtu par maz, – autors lieliskā humora mērcē lasītājiem pasniedz arī šolaiku pasaules imperātorus. Cepuri nost, arī mūsu tulkotājas Rutes Ledīņas priekšā!

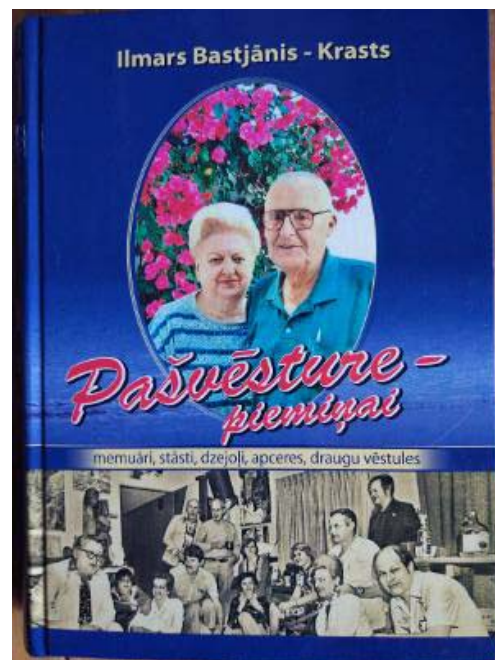
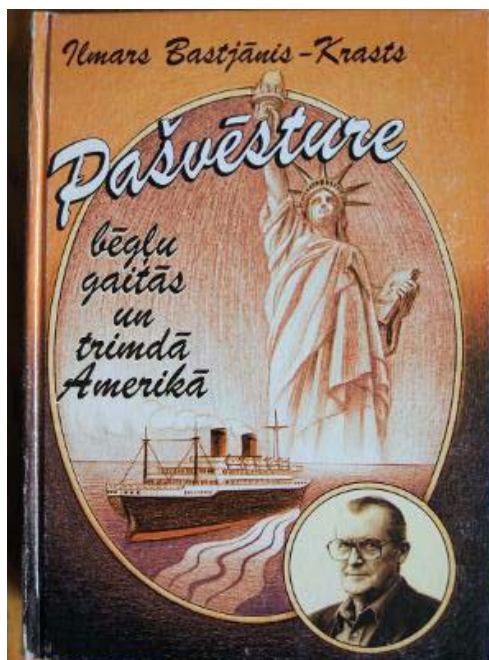
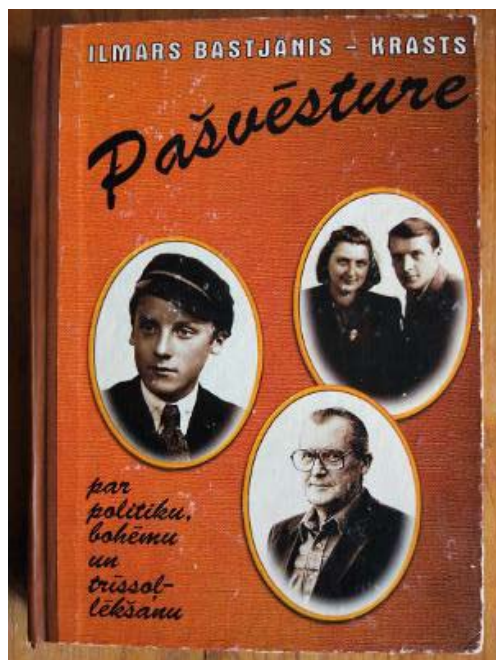
Tā tad – minētais romāns ir lielisks izdomājums un tāds Allāns uz zemes nav spējis nevienu soli, bet mums ir **ILMARS BASTJĀNIS**, kas dzīves gaitās patiešām satīcis un aprakstījis ne mazums unikālu personību. Tālab nebūsim par kūtru uzmanīgi izlasīt šeit izrakstītos personvārdus! (Un ļoti žēl, ka Bastjāņa darbam diez vai būs lemti tulkojumi citu tautu valodās.)

1998. gadā apgādā „Likteņstāsti” iznāca grāmata „**PAŠVĒSTURE par politiku, bohēmu un trīsollēkšanu**”. Tajā aprakstīti: Voldemārs Bastjānis, Juris Benjamiņš, Tāivaldis Ķeniņš, Anna Rīmane-Ķeniņa, Arveds Bergs, Alfrēds Andersons, Valdis Lukss, Herta Lūse, Jānis Reinholds, Lauma Reinholde, Maiga Čakste-Šīrona, Jūlijs Celms, Teodors Celms, Valdis Grēviņš, Anna Grēviņa, Valts Grēviņš, Māris Grēviņš, Kārlis Dēķēns, Pauls Kalniņš, Klāra Kalniņa, Bruno Kalniņš, Edgars Andersons, Aina Nagobada-Ābola, Gedimins Grotuss, Ilmārs Mežulis, Aleksandrs Lembergs, Jānis Muchks, Aina Jansone, Eduards Rozenštrauchs, brāļi Hermanovski – Egils, Askolds, Gunārs, Vidvars, Milda Lauberte-Endzelīna, Ingrīda Vīksna, Alfons Bērziņš, Viktors Eglītis, Anšlavs Eglītis, Vidvuds Eglītis, Marta un Artūrs Bērziņi, Artūrs Bobkovics, Ābrams Feldhūns, Pēteris Pētersons, Boriss Vipērs, Pāvils Vipērs, Juris Vipērs, Jānis Endzelīns, Velta Sņikere, Alfrēds Jaunušans, Aleksandrs Pelēcis, Arveds Švābe, Andrejs Johansons, Volfgangs Dārziņš, Leonīds Vīgners, Valerijs Zosts, Rita un Aleksandrs Liepas, Roberts Kroders, Oļģerts Kroders, Valdemārs Kroders, Oļģerts Saldavs, Mirdza Kārklīņa, Arvīds

Norītis, Oskars Norītis, Ilona Leimane, Aleksandrs Čaks, Eriks Ādamsons, Emīlija Benjamiņa, Rafaels Blūms, Veronika Strēlerte, Lija Kronberga, Gunārs Meierovics, Edgars Zīle, Konrāds Adenauers, Margarita Kovaļevska, Kārlis Videnieks, Pāvils Klāns, Hugo Vītols (pasvītrotu personas, kuŗas pieminētas arī citās triloģijas daļās).

2001. gadā klajā nāca otrā grāmata – „**PAŠVĒSTURE bēgļu gaitās un trimdā Amerikā**”. Tās varoņi (nosaukti nebūt ne visi) ir: Uldis Ģermanis, Andrejs Eglītis, Andrejs Johansons, Lidija Maršalka, Miķelis Gopers, Arvīds Klāvsons, Volfgangs Dārziņš, Anna Dārziņa, Aleksandrs Liepa, Aleksandrs Lauberts, Pauls Kovaļevskis (Pāvils Klāns), Erna Geistaute, Kārlis Strazdiņš, Lidija Venta-Dobrovoļska, Roberts Kellijs, Arturs Kroders, Anšlavs Eglītis, Veronika Janelšīņa, Harvijs Belgins, Jēkabs Zībergs, Osvalds Akmentiņš, Jānis Lejiņš, Ludmila Brachmane, Alfreds Valdmanis, Jānis Kuga, Andrejs Lindbergs, Gunārs Meierovics, Jānis Porietis, Harijs Gricēvičs, Egils Hermanovskis, Vidvars Hermanovskis. Reinis Birzgalis, Kārlis Veics, Hermīne Koppe, Valfrīds Streips, Ance Rozīte, Mirdza Melkerte, Augusts Mitrēvics, Ēriks Grīnbergs, Marta Sala, Herta Lūse, Hugo Štrauss, Milda Štrausa, Ingus Nārūns, Harijs Plūcis, Aina Jansone, Aleksandrs Lembergs, Vitālijs Ošiņš, Tāivaldis Ķeniņš, Margota Fonteina, Moira Šīrere, Marianna Andersene, Aleksandrs Dzirne, Hugo Puriņš, Ģirts Salnais, Lilija Bīrona-Salnā, Viktors Ziedonis, Burkards Dzenis, Linards Tauns, Gunars Saliņš, Olafs Stumbrs, Teodors Celms, Mariss Vētra, Džeralds Fords, Ronalds Rēgans.

2006. gadā trešās grāmatas „**Pašvēture – piemiņai**” klajā nākšanu diemžēl piedzīvo vairs tikai atraitne Erika un Ilmara draugi... Bet arī šajā grāmata ir ļoti garš personību saraksts: Ernests Ābele, Anšlavs Eglītis, Eleonore Pētersone, Tāivaldis Ķeniņš, Olafs Stumbrs, Dzintra Janava, Jānis Janavs, Andrejs Kurmiņš, Rasma Kurmiņa, Ilga Jankovska, Lolita Lejiņa, Ilze Tauriņa, Ansis Tipāns, Lelde Stumbre, Imants Silenieks, Gudrīte Kuškēvica, Guntis Kuškēvics, Raimonds Pauls, Ingrīda Muižniece, Ansis Muižnieks, Ieva Akurātere, Ivars Lindbergs, Raimonds Staprāns, Gvido Augusts, Gunārs Janaitis, Imants Ziedonis, Rimants Ziedonis, Daina Dumpe, Uldis Dumpis, Katrīna Lutere, Ints Lutērs, Lidija Kacēna, Rūdolfs Kacēns, Zuzanna Munce, Bruno Kalniņš, Ojārs Celle, Benita Veisberga, Dainis Īvāns,

Imants Auziņš, Sarmīte Ēlerte, Mirdza Ģērmāne, Uldis Ģērmanis, Uldis Zemzaris, Jānis Gorsvāns, Kazimirs Laurs, Laima Veckalne, Franks Gordons, Atis Lejiņš, Freds Launags, Juris Kļaviņš, Daira Cilne, Juris Cilnis, Lolita Ritmane, Ābrams Feldhūns, Andris Ritmanis, Nora Mičule, Ingrīda Vīksna, Ināra Reina, Alfons Reins, Vilis Lapenieks, Ilga Grava, Jānis Kreicbergs, Ivars Dālbergs, Helēna Hofmane, Andris Priedītis, Imants Tilgass, Gunārs Meierovics, Vitālijs Ošiņš, Gundars Ķeniņš-Kings, Ida Trapāne, Hugo Vītols, Džeralds Fords, Spirs Valavanidis, Sandra Zeidenberga, Jānis Trapāns, Valfrīds Streips, Alfrēds Jaunušans, Lidija Freimane, Astrīda Kairiņa, Ģirts Jakovļevs, Kārlis Auškāps, Mārtiņš Irbe, Maruta Ludeka, Dagnija Caune, Maija Cukura, Veronika Janelsiņa, Gundars Pone, Velta Snikere, Aleksandrs Grietēns, Zigrīda Grietēna, Helmuts Braukis, Jānis Muncis, Augusts Mitrēvics, Ādolfs Kaktiņš, Haralds Alksnis.

Kā Bastjāni atgriezās dzimtenē?

„Izmēģināšu publicēšanas iespējas Latvijā arī savai biogrāfijai. Tam it kā kādam detektīvomānam vjadzētu Rīgā sacelt milzīgu interesi – sak’, par tādu Ilmaru Bastjāni nekā neesam dzirdējuši, bet raugi, te nu ir viņa biogrāfija!” (No Ilmara Bastjāņa vēstules Lilijai Dzenei 1997. gada 10. janvārī.)

Pie grāmatas šūpuļa stāvēja arī **Lilija Dzene**, viņas komentārs: „Šis uzvārds latviešos tiešām nav plaši izplatīts. Paskatījos telefona grāmatā – Rīgā nav neviena. Vismaz ar tālruni. (..) Kā jau tas kārtīgā ģimenē klājas, dēls Ilmars vispirms sakārtoja publicēšanai tēva atstāto manuskriptu par 1940.- 41. gada pārmaiņām Latvijas tautsaimniecībā, un fragmentos tas šogad izlasāms

„Neatkarīgajā Rīta Avīzē”. Tēva, ievērojama sabiedriska darbinieka klātbūtne un liktenis ieņem lielu vietu Ilmara dzīvesstāstā. Kā gan citādi, jo Bastjāni ir stipra, vienota ģimene.

Lai kā gribētos paspīdēt, tomēr nekādi nevaru sev piedēvēt veicinātājas godu šīs grāmatas tapšanā, kaut gan vēstulēs uz to mudināju. Teikšu vienkārši: es šo darbu ļoti, ļoti gaidīju. Man gribējās to lasīt. Gan kā cilvēkam, kuŗam memuāri un dokumentārā prōza ir pati mīļākā lasāmviela. Gan kā Ilmara paziņai un svētuļu draudzenei. (..) Vissimpātiskākais atmiņās man šķiet tas, ka viņš par dažām ar zināmu aprobāciju apaugušām norisēm un personām ir atšķirīgās un kritiskās domās, bet pauž tās bez naidīguma un izducinošas pretņa pozēs. It kā tā pati vide, sabiedrības elite, bet cits skatpunkts. Par sociāldemokrātiem, par Ulmaņa valdību, par baznīcu un ateismu. Spilgtas, patstāvīgi domājoša cilvēka liecības, tik vajadzīgas mūsu sajukušajām galvām, kuŗās daudz idilliskas miglas un vienkāršotu priekšstatu. Lasītāju saista arī labais stils un kāds īpašs elegants vieglums, pārcilājot arī smagas un sāpīgas lietas. Tas nāk no audzināšanas, no kultūras.

No vēstules: „*Kas attiecas uz rakstīšanas mokām, mīļā Lilija, jau noskārti, tās man labi pazīstamas. Visgrūtāk uzrakstīt kaut ko pilnīgi nesamocītu, vieglu, dabīgu, it kā nule prātā ieskrējušu. Viss vieglums nāk tikai ar svīšanu, kaut arī ar līdzīgu kaiti slimojo Anšlavs Eglītis. Diemžēl tā mums gandrīz vienīgā līdzība. Viņš bija īsts darba zirgs, es – jau novecojis, bet pie segliem vai ratiem nepieradinājies kumeļš.*”

Anšlavs Eglītis bija **Ilmara Bastjāņa** draugs. Šī rakstnieka cilvēciskās izpratnes atslēga ir tieši Ilmara rokās un, cerams, viņš to ieliks slēdzenē šīs grāmatas

turpinājumā. Viņus abus vieno īpašības, ko saucam par smalku irōniju. Anšlavam varbūt sarkastiskāka, Ilmaram – labsirdīgāka, bet vārdiņš „smalks” ir obligāti viņu irōnijai pievienojams. Gan sevis paša, gan laikabiedru raksturojumos Ilmars vairās no superlatīviem, šad tad ar mazo zāģīti vienu otru ģeniālītātes postamentu nozāģējot īsāku vai pārlietu nopietnai statujai piezīmējot kōmiskas ūsas. Arī savu „statuju” viņam nenāk prātā dievišķot, **jo Ilmaram ir lieliska humora izjūta. Varbūt pat absolūta. Kā mēdz teikt par mūzikālu dzirdi vai gaumi. Pēdējā arī šajos memuāros labi nomanāma** (*izcēlums mans – A.M.*). Bet kas uz rakstīšanas „vieglumu” attiecas, tad, pēc mana vērojuma, smagi lasāmi ir tieši tie ātri, viegli tapušie darbi ar visiem valodas sārņiem un sablīvētu faktu uzbāzību.

Ilmara Bastjāņa latviešu valoda ir tīra un kopta, un, kā saka šī liktenstāsta redaktore, labsirdīgais Ilmars rakstības lietās ir ciets un nepieķāpīgs. Priecājoties par kuplo valodu Ilmaram tuvā **Zigmunda Skujiņa**, arī **Miervalža Birzes** un Vizmas **Belševicas** darbos, viņš vēstulē raksta: „*Tas manu sirdi mierina, ka vēl jau labai latviešu valodai nav beigas, kaut tā varētu šķist, lasot Latvijas laikrakstus, kur žurnālisti ne tikai visu pārsāti- na nevajadzīgiem, stulbiem anglicismiem, bet taisa arī rupjas gramatiskas kļūdas. (..) Es patiesi domāju, ka mana latviešu valoda nav vecmodīga vai senatnīga. Visus gaļos gadus abi ar Eriku esam lasījuši Latvijā izdotās grāmatas un periodiku. Viens otrs jaunvārds jau likās itin labs un lietojams, taču derdzas pārmērīga centība piemēroties visam krieviskajam (un tagad – angļiskajam). Daudzi jau no tiem angļu vārdiem arī pārņēmti no tiem, kas krievu valodā parādījās papriekš. Ja nesaglabāsim labu latviešu valodu, tad tā aizies postā. Un, kad nav valodas, izbeidzas arī tauta.... tāpēc man sāp, ka Latvijā tam (un arī kultūras dzīvei) velta tik maz vērības un naudas.*”

Kad logi uz pasauli mums pamazām sāka vērties vaļā, arī es no rakstiem sāku iepazīt Amerikas „Laika” teātra recenzentu, mākslinieku portretiskiču autoru **Ilmaru Krastu**. Ar šo pseudonīmu ir dokumentēta trimdas teātru darbība, un Ilmara vērtējumi būs pie rokas visiem, kuŗi reiz (cerēsim!) radīs vienotu latviešu teātra vēsturi. Viņš nepretendē uz profesionālu analīzi, lai gan ir bieži tuvu tai, bet no teātri mīloša un aktieri cienoša skatītāja pozīcijām ieliek mākslas darbu kopējā kultūrainā vai arī smalkjūtīgi atstāj aiz tās robežām. Šī kritikas koka atzars ir līdzīga Sudrabkalna vai Skujiņa skatījumiem Latvijas teātra rakstniecībā.

Ilmara recenzijās vai aprakstos ne vien labvēlīga attieksme, bet arī tāds brīnišķīgs miers, ka neaizies nūdien tā pasaule bojā, ja viens A iestudēs vāju izrādi

vai B švaki nospēlēs savu lomu. Šo „miera mācību” arī es esmu no viņa vēstulēs saņēmusi, kad kārtējo reizi man latviešu teātra aina šķitusi bezcerīga, jaunie – izaicinoši, bet profesionāli nemākuļi un māksla zaudē noslēpuma, līdz galam neizteiktā pievilcību. Ilmars rāmā garā man atbildēja: „*Vismaz teōrētiski būtu jāpriecājas, ka nāk jaunas paaudzes ar jauniem piegājieniem, kaut arī pašas pamatidejas jau nekad nemainās. (..) Gan arī tie nāks atpakaļ, kad plikums būs izstādīts un izrādīts līdz zarnu oderēm un tikpat dziļi apnicis. Māksla vienmēr pendelējusi uz priekšu un atpakaļ, un tā sauktā „jaunā oriģinalitāte” pati sapīsies pārāk gaŗi palaistā valgā.*” Un es nopriecājos, ka man gadījies tāds līdzsvarots oponents un nevis līdzklaigātājs, kuŗu gan kādā sašutuma brīdī tik ļoti gribas iegūt, neapzinoties, cik bīstams viņš var kļūt. Divi vaimanātāji. Divi bļauri. Pasarg, Dievs! (..) Rīgas teātrinieku vidū Bastjāņu ģimenes draugi ir **Alfrēds Jaunušans, Oļģerts Kroders, Rita Melnace, Elza Radziņa, Kārlis Sebris, Dumpju pāris**; vēstulēs Ilmars piesauc savu jaunības dienu, studiju, sporta un darba biedru – tulkotāju **Ābramu Feldhūnu**. Viņi visi, tāpat kā es, ar prieku un milzīgu interesi lasīs šo grāmatu.”

Ilmara – izredzētās paaudzes vienaudža – radošais CV

Ilmars par sevi raksta: „*Neatkarīgajā Latvijā piedzima un uzauga tikai viena jauna latviešu paaudze. Vēl šodien esmu pateicīgs, ka piederu tiem, kas varēja savu valsti uzskatīt kā kaut ko pilnīgi dabīgu, līdzīgu gaisam vai ūdenim, pašu par sevi saprotamu un neatņemamu. Mājās, ģimenes vidū, bērnodārza šūpolēs vai skolas solā sēžot, mēs nedomājām, ka baudām kādas īpašas priekšrocības. Nebijām norūpējušies par valsts nākotni un pārāk neraizējāmies arī paši par savu. Lietām vajadzēja risināties puslīdz paredzamā attīstības gaitā. (..) Ne visi zinājām, kas mēs būsīm, bet ticējām, ka gan jau izdosies savā zemē kaut ko sasniegt, izvēle bija pašu rokās.*”

*Skolas laikā... literārā radīšana man vēl bija niekošanās. Kaut cik nopietnāk sāku rakstīt vācu okupācijas laikos, kad laikrakstā „Tēvija” publicēja dažus manus stāstus un „Zelta ābele” izdeva karavīru bibliotēkas serijā mazu manu noveļu kopojumu. (..) Virsraksts bija „Gājiens pāri upei”, ar autora vārdu **Ilmars Krasts**, nevis **Ilmars Bastjānis**. Bastjāņa uzvārds Ulmaņa laikos nebija īsti pieņemams ne dzīvē, ne rakstos. Vēlāk paturēju Krastu bez kādas īpašas nepieciešamības.*

Trimdas sākuma gados uzrakstīju kādus divus dučus dzejoļu un vienu pagaŗāku noveli, bet tās arī bija beigas manai „fiktijas” karjērai. Ar „fiktiju” te apzīmēta tā

dēvētā daiļliterātūra. .. „Fikcija” patapināta no amerikāņu leksikas, apzīmējot izdomu, atšķirībā no īstenības. Rakstīšanu nekad pilnībā nepārtraucu, bet tā turpinājās citādā veidā. Eslingenas bēgļu nometnē palīdzēju noorganizēt nometnes laikrakstu un darbojos tajā kā viens no redaktoriem. Nonācis Savienotajās Valstīs, kļuva par „Laika” līdzstrādnieku, galvenokārt kultūras nodaļā, allaž parakstīdamies kā Ilmars Krasts. Bet Ilmars Bastjānis – tāpat kā „Laika” slejās – ir šad tad iejaucies arī sabiedriskā un politiskā polemikā. (..) Reiz Losandželosas Latviešu nama pagalmā kāda dāma mani pavilka aiz piedurknes un prasīja, vai es nezinot, kas tas „Laikā” tāds par Krastiņu esot – diezgan labi rakstot par teātri un citām lietām. Kad atzinos, viņa šķībi pasmaidīja un aizsoļoja prom. Laikam domāja, ka es ģeķojos. (To daru bieži, pat vecumā nebūdamis kārtīgi pieaudzis.)

... Sirdstrieku pārdzīvojis... esmu apņēmis uzrakstīt grāmatu par savu un zināmā mērā arī manu laikabiedru dzīvi. Kam tā grāmata vajadzīga? Īsti nezinu. Pats kāri lasu visādas latviešu cilvēku atmiņas, jo tās palīdz paplašināt jēgu par latviešiem vispār, par viņu dzīvi dažādos laikos un apstākļos. Jo vairāk tādu dokumentāciju, jo labāk. Kopā sanāk kupla un raiba vēsture. Par objektivitāti nav ko raizēties. Cilvēks raugās pasaulē pats savām acīm, un katrs redz kaut ko citu. Nevienam nevar novilkat asu robežu starp patiesību un šķīti. Profesors **Teodors Celms** reiz jokodamies sacīja: „Taisnība ir man, šķīti – visiem pārējiem.”

No kreisās: Ilmara Bastjāņa trešās grāmatas «Pašvēsture» izdošanas veicinātāji – Ilga Jankovska, Rūdolfs Hofmanis, Juris Cilnis, Nora Mičule, Erika Bastjāne, Jānis Taube, Helēna Hofmane, Andris Rītmanis

Turklāt mums vēl ir aplamā tieksme redzēt pašiem sevi labākā gaismā nekā mūs redz citi.

Birzgalis, Dripe... arī viņi neizpauž visu līdz beidzamam. Tas jau laikam arī nav vajadzīgs. Ar nedaudziem izņēmumiem kaut cik apģērbušies cilvēki izskatās labāk nekā pliki. Netaisos pilnīgi izgērbt nevienu, bet gribas šo to pastāstīt par daudziem, kas ir satikti, un par tiem, kas kļuvuši draugi. Aizplūdušu gadu ūdeņos man iznācis peldēt blakus arī dažām lielām „zivīm”. Var jau mani apvainot par pazīstamu vārdu birdināšanu, tomēr esmu priecīgs, ka manu paziņu un draugu rindā lasītāji **sastaps vairākus labi zināmus latviešus** (ļoti pieticīgs pašvērtējums, izcēlums mans – A.M.). Dīvaini, bet zīmīgi ir arī tas, ka izcilo ļaužu vidū pats esmu palicis bez slavas. Tomēr „ego” jeb „es” ir pati pēdējā manta, no kurās savās nemirstības alkās cilvēks ar mieru atsacīties. (..) Un tā nu rakstu šo grāmatu arī tādēļ, ka gribu aiz sevis kaut ko atstāt. Te nu būtu vieta arī citātam no **Zigmunda Skujiņa** stāsta „Sunākstes elēģija”, kurā vecs un paguris velns saka tā: „Jāraksta memuāri uz karstām pēdām, galu galā slinkuma dēļ nedrīkst ciest kultūras vēsture.” Šaubos, vai bez mana pienesuma kultūras vēsture būtu daudz nabagāka, bet iedomība un godkārbība neļauj pazemīgi samierināties tikai ar kapsētas piemiņas plāksnīti, kurā kāds nākotnes negantnieks var izķēmot vai pat sadauzīt. (..) Rakstīšanai papildu atvieglojumu, ja tāds vēl vajadzīgs, saskatu rindkopā no **Anšlava Eglīša** romāna „Cilvēks no mēness”. „Izteikt nozīmē vienkāršot un apvienot savas sajūtas; izrunāties – sakārtot savas domas vairāk vai mazāk pārskatāmi. Un šādā kārtošanas darbā allaž negaidot pavīdēja jaunas, necerētas iespējas, pašas no sevis ielēca mutē atbildes un atrisinājumi, pēc kuriem cilvēks vienatnē ilgi un veltīgi karsēja galvu.” Un tā nu man gribas izrunāties.

Protams, ja vien tas iespējams, ar lasītāju. Dienasgrāmatas neesmu rakstījis. Liktenis man nav piešķīris arī īpašu kārtības mīlestību, piedevām atmiņā šādi tādi sīkumi nereti apmainās vietām. Protams, sākumu nelikšu beigās, bet pa vidu var gādīties visvisādi, kas lasītājiem dotu labu iemeslu rakstīt pamācošas pārmetumu vēstules. Tad vēl raize par lietojamo

latviešu valodu. Kā vecs baltu filoloģijas students, cenšos pieturēties profesora Endzelīna un latviešu valodas komisijas noteikumiem un ieteikumiem, no kuŗiem šis tas gadu gaitā man jau gan piemirsies. Tomēr valoda, kā jau dzīvs radījums, negrib vienmēr ganīties gramatikas nospraustajā aplokā. Nevainojami pareizi uzraksūtās rindiņas var iznākt kokainas vai pat pilnīgi neticamas. Ir visādi pieņemami vārdi „neatļauto” vietā, bet, ja apstākļi to prasa, teikšu, piemēram „tante”. Ne visas tantes ir mātes vai tēva māsas, un lai viņas vaimanā par manām tīši ielaistajām kļūdām. Vēl neesmu arī iemācījies lietot „h” – „ch” vietā. Fōnētiski šīs abas skaņas ir atšķirīgas, un latvieši taču lepojas ar diezgan fōnētisku rakstību.

Tagad nu stumju savu atmiņu laivu ūdenī, cerēdams, ka tā nenogrims pusceļā.”

Ilmars – latviešu valodas sargs un skolotājs arī trimdā

Daudz, vēl ļoti daudz no sava devuma latviešu sabiedrībai Kalifornijā Ilmars Bastjānis nepaguva aprakstīt. Burtiski sirds iesmeldzas ne vienā vien lappusē, kur pieminēts, ka „laiks saraujas īsāks un vienmēr kaut kur pietrūkst”... Un cerīgais solījums – par kādiem konkrētiem personāžiem un notikumiem pastāstīt nākamajās nodaļās – palicis vien nodomu protokola līmenī. Jo – „„Pašvētures” otrās grāmatas rakstīšana paņēmusi pārāk ilgu laiku. (..) Vesels gads man pagāja, darbojoties Rietumkrasta 13. dziesmu svētku gatavošanā. Klāt pienāca rinda citu neatliekamu sabiedrisku pienākumu. Daudzas dienas, samainītas stundu un mirkļu sīknaudā, iztērējušās gluži nemanot. Pa vidu arī jāatvelk elpa. Neesmu vairs sparīgs jauneklīs. Un tā nu izskatās, ka literārais darbs man allaž paliek pēdējā vietā. Protams, neesmu vainīgs. Nevis slinkums, bet apstākļi. Tomēr ceru, ka uz nākošo – trešo – grāmatu lasītājiem nebūs jāgaida, kā amerikāņi saka, „līdz sasals elle”. Jau tuvojas mana astoņdesmit gadu jubileja, tā tad nav palicis daudz laika pašam arī. Pie viena gribu pateikt paldies daudzajiem draugiem, paziņām un arī pilnīgi svešiem cilvēkiem, kas pēc pirmās grāmatas izlasīšanas man rakstījuši vēstules – gan pateicoties par zināmas vienreizīgas paaudzes attēlojumu, gan piemētot savas atmiņas, gan izlabojot pa kādai kļūdai.”

„Ja tev dots, tev jādod tālāk”...

Andris Rīmanis, ievadot laika un domu biedra Ilmara trešo grāmatu, raksta: „Ja tev dots, tev jādod tālāk... Šos skaistos vārdus reiz teica dzejniece **Rasma Galeniece**. Ilmars – „Latvijas zelta jaunatnes” izcilais pārstāvis to papildinam arī darīja. Viņš bija viens no laimīgajiem, kuŗi piedzima jau brīvajā, neatkarīgajā

Latvijā – 1921. gadā – un varēja saņemt mūsu skaistās zemes dāvanas veselus 23 gadus. Ilmara nākotnes ieceres izjauca nežēlīgās okupācijas un tikpat nežēlīgais karš. Kad 1944. gadā viņam bija jāatstāj sava tēvu zeme, viņš paņēma līdz bagātīgu pūru – pilnu ar zinībām par savas tautas likteņgaitām, kultūru un Latvijas skaistumu. Gaŗajos trimdas gados un līdz pat pēdējam elpas vilcienam viņš dalīja šo savu bagātību mums visiem – visvairāk latviešu jaunatnei. Ilmaram piemita māksla to darīt neuzkrītoši ar labestīgu humoru.

Ilmars Bastjānis aizgāja mūžībā 2004. gada 25. februārī. Mums pietrūkst jau tagad un pietrūks nākamajās dienās un gados Ilmara, kas visiem deva tik daudz.”

Pēcvārdu šim draugu pabeigtajam grāmatas manuskriptam bija gods teikt **Jurim Cilnim**, citēju fragmentu: „Tās dienas un daudzi kopā pavadītie gadi ataust atmiņā tādā kā īpašā „Kalifornijas gaismā”, kas dienvidos ir gaišāka un vairāk izceļ krāsu. (..) Mums bija paradums svētkus un svinamās dienas pavadīt kopā ar radiem, paplašināto ģimeni un tuvākajiem draugiem pie liela apaļā galda zaļā dārzā ēnā – tur bija vietas apmēram 25 cilvēkiem. Šais saietos ģimeniskā lokā kopā ar **Ciļņiem un Bastjāņiem** pastāvīgi piedalījās arī **Kušķēvici, Stumbri un Taubes**. Šais reizēs sevišķi atmirzēja Imīša draudziskais sabiedriskums, humors un mīlestība. Viņš mēdza arī teikt: „Bija labi un vēl labāk.” (..) Ilmaram piemita spējas sākt sarunu ar jebkuŗu – draugiem, paziņām, bērniem, jauniešiem vai nupat satiktiem ļaudīm, veltot viņiem nedalītu uzmanību. Bērni un jaunieši šo īpašību pamanīja un īpaši novērtēja, tāpēc Ilmara pieņemšanas brīdī sevišķi aizkustināja vārdi un dziesmas, ko jaunieši veltīja savam skolotājam un draugam – reti kaut kas tāds pieredzēts.

1963. gadā, nebūdams pārlietu sabiedrīks, noskatījos uz dzīvo pāri ar zināmu skepsi, toreiz vēl nezinādams, ka esmu saticis divus no saviem labākajiem draugiem. (..) Ilmars par visu vairāk mīlēja literātūru; viņš tāpat kā viņa gara radnieks **Anšlavs Eglītis** nespēja aizmest projām nevienu latvisku raksta galiņu. Pārsteigumu man bieži vien sagādāja Imīša raksti un sacerējumi. Neiespējami novērtēt eleganci, asprātību, stila vieglumu, nemaz nerunājot par trāpīgiem, bieži vien oriģināliem secinājumiem un domām. Viņa dzīves pēdējos mēnešos, kad citus tematus pārrunāt palika arvien grūtāk, viņam prieku sagādāja sarunas par Anšlava Eglīša darbiem. Es biju dedzīgs sarunu līdzdalībnieks, un bieži varējām citēt gaŗākus izvilkumus un par tiem sajūsmināties. Šajā laikā vislielāko prieku viņam sagādāja literātu un dzejnieku, arī dzejnieču vēstules un tālruņa zvani. Lieki teikt, ka latviešu literātūru viņš pazina pamatīgi un detaļās, un ne tikai latviešu. (..) Ilmara apdāvinātība

pārsniedza vairāku mākslu robežas – spriežot pēc redzētiem viņa zīmējumiem un asējumiem, piestrādājot ar laiku viņš būtu varējis kļūt par pazīstamu un ievērojamu grāmatu ilustratoru. Katrā ziņā grāmatu plauktu un kaudžu vairošanos nosacīti ierobežoja fakts, ka dzīvokļa sienas bija cieši noklātas ar gleznām, zīmējumiem un fotografijām. Kaut ko līdzīgu tiku redzējis tikai Rīgā, kopā ar Bastjāņiem viesojoties **Vidvuda Eglīša** dzīvoklī.

Mums bija paradums ASV Pateicības dienā pirms tradicionālās maltītes iet pastaigāties netālajos pakalnos. Pastaigās parasti piedalījās kāds ducis pieaugušo, bērnu un suņu. ... pievienojās Imītis ar **Olafu Stumbru**. Pēc neilga laiciņa abi sasarkuši un nosvīduši atrada atpūtas vietu, teikdami – ja jau jāmirst, tad labāk tepat, kur ir skaists skats. Pēc vairāk nekā stundas atgriezušies, atradām abus draugus turpat, labā garastāvoklī dzīvi tērzējot. Ilmars „oficiāli” savā literāta manierē (tāpat kā Anšlavs Eglītis) izvairījās no sentimentālisma un jūtu izpausmēm, taču patiesībā bija ļoti sentimentāls un jūtīgs(..) Nekad netiku dzirdējis viņu lietojam stiprus un piedauzīgus vārdus. Parasti viņš vainīgo personu vai situāciju raksturoja ar kādu trāpīgu aforismu vai anekdotisku piemēru. Ilmars nevarēja samierināties ar tagadējā latviešu literātūrā modē esošo pārmērīgo naturālismu un cinismu.

Grūtas un ilgas stundas Ilmars pavadīja, strādājot savā profesijā – tas redzami viņi nogurdināja un atņēma laiku un enerģiju gara darbam. Smagāka slimība pārņēma visu viņa būtni – un pēdējās grāmatas sējums palika nepabeigts. Tāpēc mums, viņa draugiem un cienītājiem, bija pienākums mēģināt to pabeigt.

Viņš vairs nedzīvo / sevī, bet draugos. / Mēs skumstam, / ka nevaram dzīvot viņā. (Rīta Gāle)

Man, visu Ilmara Bastjāņa grāmatu izdevējai, bija prieks vienā fotoattēlā kopā redzēt galvenos triloģijas pēdējās grāmatas izdošanas veicinātājus: **Ilgu Jankovsku, Rūdolfu Hofmani, Juri Cilni, Noru Mičuli, Jāni Taubi, Helēnu Hofmani, Andri Ritmani**, Ilmara dzīvesbiedri **Eriku**. Kas fotogrāfē? Iespējams – redaktore, literārā konsultante un korektore **Astra Moora**, jo viņas fotografijā nav. Paldies visiem! Lieki piebilst, ka daļa no domubiedriem jau atkal ir kopā ar Ilmaru ...

Man bija lemts tā pavasara ziedoņa laikā piepulcēties Ilmara un Erikas tuviniekiem, kad zemes klēpī Liepājas Līvu kapsētā tika guldītas divas no tālienes atvestās urniņas. Par piemiņas vietu pašreizējā rūpējas Erikas krustdēls **Ēriks Dzintars** ar dzīvesbiedri **Ausmu**. Mūsu kopīgā bagātība – atmiņas par Ilmaru Bastjāni-Krastu

turpina dzīvot grāmatu lappusēs. Grāmata var visu, pati nespēj vien atvērt savus vākus – tas mūsu rokās... Savam sveicienam simtgadnieka jubilejā vēlos pievienot grāmatnieces **Inetas Kivles** teicienu: „**Pētot grāmatu likteņus, atklājas cilvēku attiecību vēsture.**”

20

50

100

DZĪVES

vasaras

Tik maz tik daudz

kā ziedlapas

Aizpūš vējš**ZIEDA****Asaras asaras****PRIEKŠ****Dzīves vasaras****Pienu pūkās grimst**

Neviens nepateiks**Kad tavi spēki****Ceļos ļims**

un lūgs

Par vēl vienu skaistu**Un Saules pilnu vasaru****Jo tas laiks ir bijis****TIK ĪSS**

Saules stara pieskāriens**Man tavu mūžu nenasniegt**

20

50

100

Dzīves vasaras...**PRIEKŠ****Ru**

FOCUS ON LATVIA AWARENESS CAMPAIGN

At our March meeting, the Directors of the So. Cal. Latvian Association voted to support Latvia's Ministry of Foreign Affairs program for Latvian organizations abroad. One of the activities that the Board elected to initiate was to inform Southern California Congresspersons about Latvia, to make them more aware of current issues. The primary instrument to implement the Awareness Campaign is to increase the number of members of the Baltic Caucus in the Senate and House.

Primary contacts for this program are as follows:

Ivars Miculs	Inguna Galvina
Valdis Pavlovskis	
So. Cal. Latvian Assoc.	Daugavas Vanagi

WHY ARE WE CONTACTING CONGRESS?

President Putin has publicly stated that he has a "right and duty" to be a protector of Russian-speaking people all over the world, not just in Russia. In a recent interview, Putin declared: "Do you think it's normal that 25 million Russian people were abroad all of a sudden? Russia is the biggest divided nation in the world. It's not a problem? Well, maybe not for you. But it's a problem for me." This sentiment has set up a dangerous security dilemma for those in Western organizations worried about the integrity and defense of its member states, especially in the years after NATO and EU-prospect Ukraine was attacked by Russia.

President Putin has not shied away from acting aggressively towards former Soviet countries. Now that Putin has won the right to rule for decades, he is no longer restrained and he may take dangerous risks to achieve his dream to make the Baltic nations Russia's protectorate. Putin thinks he's in charge of the entire former USSR.

Given that Putin will not turn away from his commitment to protect Russians living beyond Russia's borders, the military force stationed on the outskirts of the Baltic countries can give some insight as to how the Kremlin views the security situation, as well as Russia's goals going forward.

To respond to Russian hostile measures places a new premium on political awareness, as well as crisis management. The U.S. Administration and Congress need to be aware of Russian hostile measures to avoid any unexpected crisis escalating into a serious conflict. We should make sure that the Administration and Congress get that message. The Baltic Caucus is one way to accomplish this.

The Baltic Times (3/24/21)

US leadership in NATO is important to Latvia

Riga – The United State leadership in NATO is important to Latvia.

Foreign minister Edgars Rinkevics told US Secretary of State Anthony Blinken.

CALL TO ACTION

WE NEED A HUNDRED LATVIAN PATRIOTS TO CONTACT THEIR SENATOR, ALEX PADILLA, AND REPRESENTATIVE IF HE OR SHE IS NOT YET A MEMBER, AND URGE THEM TO JOIN THE BALTIC CAUCUS.

Our "Spotlight on Latvia" mission is to make Congress aware of matters of concern to the American Latvian community regarding Latvia's independence and security. The first step in our effort is to gain a sizable and active Baltic Caucus in the Senate and the House.

Our priority is to get Senator Alex Padilla to join the Senate Baltic Freedom Cause.

To accomplish our mission, we usually would visit the congressperson's local office, send a letter, an e-mail or contact page message. Under today's conditions, visits to the office are out.

Each congressperson has a CONTACT PAGE on his or her website allowing you to send messages to the congressperson. Usually, you may send up to a 100 word message. The downside is that the average congressperson receives about 8,000 messages and letters a month, and your message may get lost or not register.

I suggest that you mail a letter addressed to the representative and also send a short message via the contact page. For maximum impact, call your congressperson a week later to check if the congressperson has received your letter or message.

So that our letters get more impact, let's mail our letter the second week of May and send our Contact Page letters, and make our follow up phone call the third week of May.

Your letter should be simple, brief and to the point. It should not exceed one page.

The purpose for writing the letter should be stated in the first paragraph.

If you are a constituent, you should state that up front as well (e.g. "As your constituent, I urge you to join the Senate Baltic Freedom Caucus). The contact person for Senator Padilla is Senator Richard Durbin.

Address only one issue in the letter – the Baltic Caucus. Briefly and clearly, without delving into numerous reasons or details, state the principal reason why the congressperson should support your request. This is the surest way to ensure

that your letter will be read and understood. Give your home address and preferably also your telephone number and your e-mail address. Be courteous, be constructive not negative, Above all, be brief, only one subject and one page.

If you don't have access to a computer, don't let that stop you. Handwritten letters are fine. If you are not a citizen, you can write anyway. There's no law against it.

The zip code for the House of Representatives is 20515 and for the Senate it is 20510. If you provide the congressperson's name on the envelope, office numbers are not necessary and may be omitted.

Sample Addresses:

To a Senator: The Honorable Alex Padilla, The United States Senate, Washington, DC, 20510. Tel: Wash. 202-224-3553; FAX 202-224-2000; Home Office: 11845 W Olympic Blvd. LA, CA 90064; Tel: 310-231-4494.

To a Representative: The Honorable Jimmy Gomez, U.S. House of Representatives, Washington, DC 20515
Tel: Wash. 202-225-6235, FAX: 202-225-2202.

If you use the Contact letter box on the congressperson's home page, the address Dear Senator (last name) will suffice. If you send an e-mail, use the same format and address as in a regular letter.

If you have not yet sent your letters, wait until a week or so after "White Table" event in May. We should mail them then for a bigger impact.

Paldies!

Date _____

**The Honorable Alex Padilla
U.S. Senate
Washington, DC 20510**

Dear Senator Padilla:

I respectfully invite you to join the Senate *BALTIC FREEDOM CAUCUS*, co-chaired by your colleagues Richard Durbin and Charles Grassley. The purpose of the Caucus is to raise the awareness of Congress regarding the Republic of Latvia and to strengthen relations between the United States and the Baltic countries. The Caucus was established in 1996. Today, it has 15 members including Senator Dianne Feinstein.

It is in our national interests to help Latvia to remain secure and a viable democratic country. It is a loyal and a capable ally of the United States. It is our guard on NATO's eastern border. Since Latvia regained its independence after the collapse of the Soviet Union, the United States and Latvia have had a standing defense partnership. In the earliest days of its independence, the United States helped Latvia form its own armed forces starting from scratch. Today Latvia has met NATO's suggestion that member countries spend two percent of its budget on defense.

Latvia is an active and responsible member of NATO, OSCE, UN and other international organizations. Its defense cooperation is not a mere one-way relationship.

Latvia supported the U.S. in Iraq and Afghanistan and in the War on Terrorism.. In Afghanistan. Latvian soldiers and Michigan National Guard operated together in joint actions. Latvia also offers our troops much needed combat training facilities.

Bilateral trade between the United States and Latvia is increasing. Latvia in 2020 ranked 92nd as a United States trade partner.

Latvia also shares common values with America. Since independence, it has established a democratic and stable government, ensured civil and human rights for all residents, developed a free and viable market economy and established a transparent military with civil control.

Latvia deserves to have friends in the United States Senate. A large Baltic Freedom Caucus will send Putin a clear and direct message that Latvia has support in the Senate.

Thank you. I hope that you will join the Senate Baltic Freedom Caucus.

**Sincerely, Valdis Pavlovskis
3911 Scandia Way
Los Angeles, CA 90065
Tel: 323-255-4215 E-mail: Valdisp@aol.com**

Date _____

**TheHonorable Alex Padilla
The United States Senate
Washington, DC 20510**

Dear Senator Padilla:

As your constituent, I would like to ask you, Senator Padilla, to join the Senate Baltic Freedom Caucus. The mission of the Baltic Freedom Caucus is to strengthen the friendship between America and Latvia. Seventy of your colleagues have joined the Caucus. Senator Feinstein is a member. I would also like to see you become a member of the Caucus.

Since the Russian attack on Ukraine and the annexation of Crimea in 2014, Russian military threats and activity against Latvia have substantially increased.

Americans and Latvians share common values: love of liberty, the belief that every country has the right to be independent and sovereign, free and democratic elections, freedom of speech, respect of human rights, and a transparent military.

The Baltic countries have successfully integrated in to world organizations – the United Nations, NATO and the European Union. Latvia has deployed troops to Iraq. It also sent troops to support Operation Enduring Freedom. Latvia a valuable, strong and dependable ally of the United States. Latvia pledged \$500,000 annually to support Afghan National Defense and Security forces since 2015.

United States – Latvian trade relations are dynamic with room for growth according to a U.S. Department of State report. The United States and Latvia have signed treaties on investment, trade, and intellectual property protection. Latvia participates in the visa waver program.

Senator Padilla, I hope that you will join the Caucus. Senator Richard Durbin is the Co-Chairman of the Caucus, and is your contact to join the Caucus.

Thank you.

Signature, Name, Postal Address, E-mail

Date _____

The Honorable _____
House of Representatives
Washington, DC 20515

Dear Representative _____:

As your constituent, I would appreciate it if you would join the House of Representatives *Baltic Caucus*.

The Baltic Caucus consists of a group of your colleagues interested in issues related to enhancing the relationship between the United States and Latvia, Estonia, and Lithuania such as defense, war on terrorism, trade, and culture.

The United States and Latvia are bound together by strong ties of friendship and love of liberty, and the conviction that every country has the right to be free and sovereign. The people of Latvia have participated in some twenty NATO, OSCE and United Nations missions. Latvia has a healthy and growing trade relationship with the United States.

Since Latvia regained its freedom, Latvia has undergone one of the most dramatic transformations in modern history. From a half century of brutal occupation, they have established a stable and effective democratic government, economic freedom, a transparent military, the rule of law and respect for civil and human rights.

The only major concern that Latvia faces is the dangerous and provocative threat from Russia. You can help to stop this threat by joining the House Baltic Caucus. You would send a clear and strong message to President Putin that Latvia has friends in the United States Congress and that when American recognized Latvia as a free and sovereign country, they meant it

Thank you.

Sincerely,

Signature, Name, Postal Address, E-mail, Telephone

Kamermūzikas koncertā atskaņoja Lolitas Ritmanes jaundarbu

Latvijas Radio 1. studijā 29. martā latviešu kamermūzikas koncertā „Mēnesgaismas variācijas” muzicēja *Trio Ambre* – flautiste Ilona Meija, čellists Ivars Bezprozvanovs un pianiste Dzintra Erliha. Viņi atskaņoja gan latviešu klasiķu Lūcijas Garūtas, Tālivalža Ķeniņa, Pētera Plakida, Imanta Zemzara mūziku, gan nesen komponēto – Daces Aperānes „Sapņu ainavas”, Lolitas Ritmanis „Cerībai”, Jāņa Lūsēna „Migla pļavā” un „Mūzika nebijušām kinofilmām”. Daces Aperānes jaundarbam „Sapņu ainavas” šajā koncertā bija pirmatskaņojums. Šis skaņdarbs atspoguļo dažādas izjūtas, kādas komponiste piedzīvojusi drīz pēc tam, kad sākās pandēmija. Daci Aperāni iedvesmojušas Astrīdes Ivaskas rindas no grāmatas „Līču loki”, kas izraisīja sirreālas noskaņas.

Koncertu var noklausīties LR3 „Klasika” un noskatīties „Klasikas” mājaslapā <https://klasika.lsm.lv/lv/lr3/raidijumi/koncerti-latvijas-radio-studija/> (klasika.lsm.lv)

Trio Ambre kopā mūzicē kopš 2010. gada. Drīzumā klajā nāks trio latviešu kamermūzikas albums „Ēnu spēles upē”, ko izdos Latvijas nacionālā Ierakstu kompanija „Skani”.

Liela Kristaps atceļojis uz Losandželosu

Pērn 15. novembrī Latvijas televīzijas tiešraidē svinīgā ceremonijā nosauca Latvijas Nacionālās kino balvas „Liela Kristaps” laureātu vārdus; Lolitai Ritmanei tika piešķirts „Liela Kristaps” par mūziku filmai „Dvēseļu putenis”

Lolita Ritmane skaņu mūzikas frontes ierakumos

Mākslinieks Zemgus Zaharāns sagādāja Lolitai Ritmanei pārsteigumu, no Rīgas atsūtot savu karikatūru; Lolita Ritmane, Zemgus Zaharāns un karikatūra martā tika sumināti tālrādes raidījumos xtv.lv un „Vēlais ar Streipu”

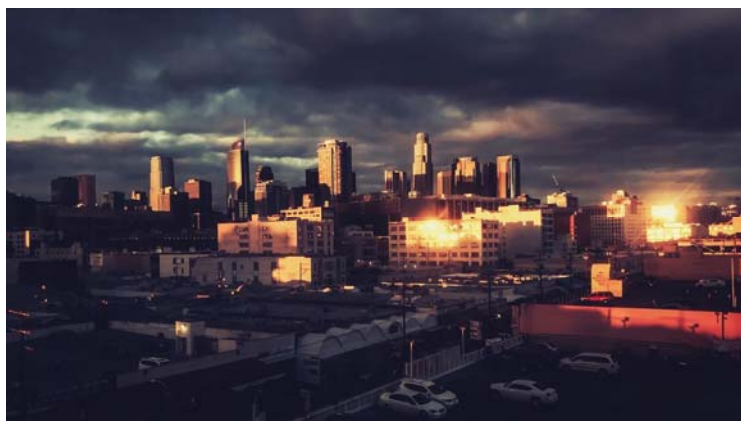

Foto: Agris Ziemelis

Enjoy this true story with themes that resonate today

Hundreds of stories have been written about the events of WWII.

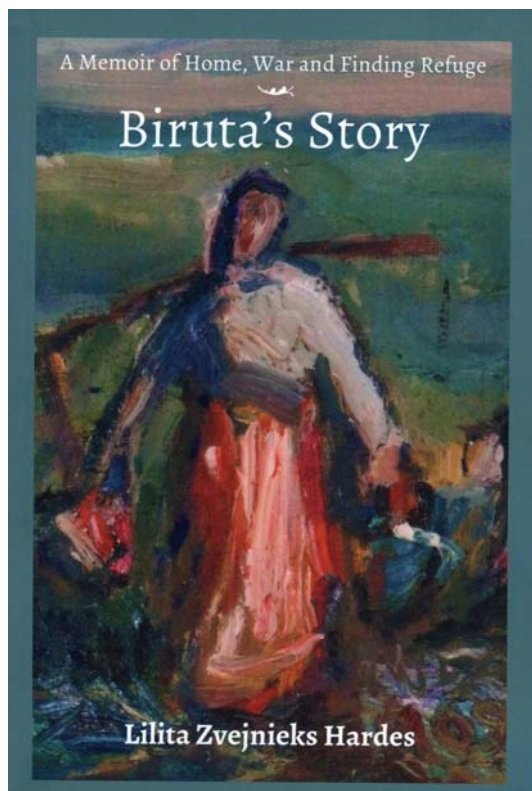
In addition to the horrors of the holocaust and the war itself, refugees from the Baltics and other parts of northern Europe experienced their own atrocities, suffering at the hands of the Soviet Union's leader, Josef Stalin. During this harrowing time in history, refugees fled their homelands to avoid imprisonment, death, or deportation to Siberia. Tens of thousands perished during this time. It is the backdrop for *Biruta's Story*.

What if the comforts and security of your childhood were suddenly ripped away from you?

Biruta lives an idyllic life in 1939 Riga, Latvia with her nine-year-old twin sister and two physician parents when WWII breaks out.

As the Soviet Army occupies Latvia, the family flees to Germany during the last years of the war. In the Displaced Persons' (DP) camps of Germany, Biruta comes of age, falls in love and finds somewhere to call home.

Several years ago, Biruta Zvejnieks wrote her memories of her life in Latvia before, during and after WWII. She called it *My Story* and it became the

foundation for her memoir. The story starts in 1939, just before WWII begins.

A family member interviewed our grandmother, Dr. Elsa Riesbergs (Mother in the story), when she was 94. The document, entitled *Riesberg Memories*, is a record of our early maternal family history.

My father Kārlis Zvejnieks kept the letters he received from Biruta during their separation in 1950.

Excerpts of the letters were transcribed by Biruta and frame the last chapters of the book.

Based on recorded family and historical events, *Biruta's Story* also shows the warmth and resilience of family as they await their return to their home in Latvia.

However, a different future awaits them... and for Biruta who unexpectedly falls in love.

Thank-you for your interest in *Biruta's Story*.

Lilita Zvejnieks Hardes

lilitahardes@yahoo.com

Purchase at your local bookseller or [Amazon](#) and [Barnes & Noble](#)

For a personalized copy or to order books for your group, message the author on the [Contact Page](#) website: www.lhardes.com

Mācīties valodu var arī tā!

Janvārī es piedalījos Latviešu valodas aģentūras rīkotajā spēļu konkursā un laimēju galda spēli *Scrabble* ar latviešu alfabētu. Šī ir ļoti iecienīta spēle mūsu ģimenē. Vasarās, kad viesojas pie vecvecākiem Latvijā, mēs rīkojam „*Scrabbles* turnīrus”. Ceru, ka kādu dienu arī latviešu skolā būs „*Scrabbles* turnīrs”.

Februārī es pirmo reizi piedalījos jauno autoru konkursā „Iepikot ziemu”. Uzrakstīju eseju par *manu ziemu* un manām mīļākajām Ziemsvētku tradīcijām. Konkursu rīkoja latviešu autori Īrijā.

Man patīk piedalīties dažādos konkursos gan Amerikā, gan Latvijā. Tagad arī Īrijā. Esmu gan zīmējis, gan rakstījis esejas.

Ļoti gribētu kādreiz laimēt braucienu uz Latviju!

Eduards Zeltiņš-Kalniņš no 6./8.klases

Latviešu skolas audzēkņu tikšanās ar mūziķi Ilgu Reiznieci

Losandželosas un Sandiego latviešu skolas audzēkņiem 21. martā bija iespēja tikties ar pazīstamo mūziķi Ilgu Reiznieci. Viņa ir grupas „Ilgi” vadītāja.

„Ilgi” dibināti 1981. gadā, sākumā kā folkloras kopa. Kopas dalībnieki atskaņoja tradicionālo tautas mūziku, bet pamazām pievērsās tās brīvākai interpretācijai, kļūstot par postfolkloras grupu.

Ilga Reizniece pavadīja jautru pusstundu ar skolas mazākajiem bērniem, spēlējot un iepazīstinot viņus ar seniem latviešu instrumentiem – kokli, trejdeksni, kociņiem. Bērni bija iepriekš sameklējuši mājās instrumentus – vienam otram bija koka karotes un vienam skolēnam pat latviešu dūdas! Bērni kopā ar Ilgu Reiznieci dziedāja dziesmu un mūzicēja katrs ar savu instrumentu.

Pēc mazāko bērnu nodarbības skolotājas Aija Zeltiņas -Kalniņas vadītās 6.-8. klases skolēni pavadīja stundu ar Ilgu Reiznieci un skolas pārzini Aiju Kīnu, mācoties par seno latviešu godiem – bedībām jeb bērēm. Šī bija pēdējā stunda mācību tematam – senie latviešu godi. Visiem bērniem agrāk gadījies piedzīvot bēres, un vairāki arī zināja par senajām latviešu bedību tradīcijām. Pirms nodarbības bērni bija noklausījušies Ilgas Reiznieces iedziedātās bedību dziesmas un stundas laikā kopā ar Ilgu pārrunāja dziesmu vārdu nozīmi. Piemēram, kāpēc bedību dziesmās tik bieži piemin pelīti? Un kas tas īsti ir – baltais smilšu kalniņš?

Esam pateicīgi Ilgai Reizniecei par mīlumu un zināšanām, kuņās viņa dalījās ar mūsu skolēniem!

Aija Kīna

Foto: Aija Kīna

Apsveicam skolēnus ar labiem panākumiem

2021. g. 13. martā seši Losandželosas latviešu skolas skolēni pirmo reizi piedalījās ALAs rīkotajos valodas pārbaudījumos: četri Valodas klases audzēkņi – Sebastians Jerumanis, Sabrina Jerumane, Desmonds Strobelis, Katrīna Strobele un divi 8. klases audzēkņi – Krišs Kīns un Kārlis Kalvāns. Šie pārbaudījumi paredzēti bērniem, vecākiem un skolām, lai pārliecinātos par bērnu valodas līmeni lasīšanā, rakstīšanā, klausīšanās un runātprasmē.

Varam apsveikt mūsu skolas skolēnus ar ļoti sekmīgiem rezultātiem šajos pārbaudījumos!

Skolu šogad absolvēs Sebastians Jerumanis un Desmonds Strobelis. Apsveicam viņus! Abi šie čaklie puiši piedalīsies 2022. gada izlaidumā, lai ģimenes, draugi un paziņas varētu sanākt un svinēt kopā!

Foto: Sanita Šūmane-Karami

Lasītāju virtuālie svētki ar zelta maliņu

Katram mākonim ir zelta maliņa – latviešu tautas sakāmvārds, kas vislabāk raksturo jaunu un radošu risinājumu meklējumus ieilgušajā sabiedrības attālināšanās laikā.

Pandēmijas pelēkā mākoņa zelta maliņu saskatīju, rīkojot virtuālo tikšanos ar Latvijā pazīstamām bērnu grāmatu serijs „Koko un Riko” autorēm – rakstnieci Eviju Gulbi un mākslinieci Lindu Lošinu.

Doma par tikšanos ar autorēm loloju teju jau gadu, līdz risinājums nāca ar virtuālās programmas Zoom palīdzību un pavēra unikālu iespēju satikties un sarunāties ar divām talantīgām autorēm bērnu literātūrā. Uz tikšanos 7. martā tika aicināti gan Losandželosas, gan Sandiego latviešu skolas mazie un lielie lasītāji, kas uzcītīgi un ar lielu entuziasmu rudenī piedalījās lasīšanas un vērtēšanas programmā „Bērnu un jauniešu žūrija 2020” un janvāra beigās bija uzsākuši ALAs Rumaka lasīšanas sacensības.

Virtuālas tikšanās saturs bija pārdomāts un saturīgi bagāts, ar tematu, kas ieinteresēja gan bērnus, gan mūsu Latvijas goda viesus – ballīte par godu lasītājiem un lasīšanas veicināšanas varoņiem, un varoņu radītājam rakstnieci Eviju un mākslinieci Lindu.

Šajā neparastajā ballītē priecājamies par diviem draiskulīgiem grāmatu varoņiem – žurku puikām Koko un Riko, kas jau desmit gadus ir iepriecinājuši mazos lasītājus ar piedzīvojumiem kādā Grauzēju ielas mājas pagrabā, dārzā un žurku saimē. Un ar jaunajiem piedzīvojumiem par žurkulēnu uzsāktajām skolas gaitām

grāmatiņā, kas janvāra sākumā nonāca pie lasītājiem. Lai gan stāsti ir par žurku skolu un zināšanām, kas nepieciešamas grauzējiem, mazie lasītāji stāstos saskatīja līdzības, par ko domā un kā sokas skolā.

Tiem, kam draiskulīgie un zinātkārie žurku puikas Koko un Riko nav pazīstami, varu mazliet pastāstīt gan par grāmatiņu serijs, gan par grāmatiņu autoru sasniegumiem.

Četrās grāmatiņās stāsti par žurkulēniem ir asprātīgi, sirsnīgi, raiti lasāmi latviešu valodā un pamācoši. Šad un tad žurkulēniem Koko un Riko gadās arī pastrādāt kādu nerātību vai mazliet pakašketies, taču viss beidzas labi, jo viņus vieno cieša draudzība un uzticība.

Pirmā Evijas Gulbes grāmata par Koko un Riko ieguva galveno balvu konkursā „Zvaigznes grāmata Latviešu oriģinālliterātūra bērniem un jauniešiem” 2011. gadā.

Tomasa Zeltiņa-Kalniņa zīmētā jubilejas kūka

Kaijiņu neticamās pārvērtības zīmējumos

Grāmata godalgota arī lasīšanas veicināšanas programmā „Bērnu žūrija 2012”.

Latvijas Leļļu teātri 2017. gadā tapa izrāde par žurkulēnu piedzīvojumiem ziemā.

2019. gadā grāmatu serija ieguva AKKA/LAA Autortiesību bezgalības balvu. Šo balvu katru gadu saņem autori, kuŗu darbi iepriekšējos gados izmantoti visvairāk un visdažādākajos veidos: lasīti publiski, tālrādē, radio, bijušas publikācijas.

Evija Gulbe ir rakstniece, dzejniece, latviešu valodas skolotāja, radiatoritjumu vadītāja.

Evijai bija 11 gadu, kad viņas dzejolis tika ievietots laikrakstā „LaBa” (Latvijas bērnu avīze). Pēc dažiem gadiem žurnālā „Draugs” bija lasāms viņas stāsts „Trakule”. Laiku pa laikam Evijas Gulbes dzejoļi publicēti bērnu žurnālos „Ezis”, „Zīlīte” un „Spicīte”.

Linda Lošina ir māksliniece un dizainere. Ilustrējot „Koko un Riko” grāmatiņu, Linda papildījusi bērniībā loloto sapni – kļūt par bērnu grāmatu ilustrātoru. Lindas zīmējumi izstaro sirsniņu gan ar krāsu, gan personāžu atveidi.

Eviju Gulbi un Lindu Lošinu vieno cieša draudzība, un desmit gadu ilgā sadarbībā tapušas septiņas grāmatas pirmsskolas un sākumskolas vecuma bērniem. Tās ir priekpilnas, rotaļīgas un dzīvesgudras – „Bizbizmāsiņa”, „Lilallā un viņas pigoriņi” un „Dzejolēni”. Grāmatiņu saturs ir viegli uztverams, ar bagātu latviešu valodu un raiti lasāms. Latviešu skola ar DK latviešu biedrības atbalstu nopirka un dāvināja grāmatas skolas ģimenēm Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā.

Gatavojoties šai unikālajai virtuālajai ballītei, bērni ar skolotāju un vecāku palīdzību bija rūpīgi sagatavojušies – pagatavojuši svētku karodziņus un plakātus, svētku cepurītes, cītīgi izlasījuši grāmatiņas par Koko un Riko un dzejoļu krājumu „Dzejolēni”; uzzīmējuši jubilejas kūkas un dāvanas, uzrakstījuši apsveikumus un novēlījumus autorēm par nākotnes stāstu un ilustrāciju temām.

Sarīkojuma laikā bērni pastāstīja par kādu iemīļotu stāstu no serijas par žurku puikām vai dzejoļi; izjautāja rakstnieci Eviju Gulbi par iedvesmas avotu stāstiem un dzejoļiem; par rakstīšanas procesu; vai viņas grāmatas ir tulkotas svešvalodās; kāpēc autore izvēlējusies rakstīt par žurkulēniem; kas ir grāmatu lielākie atbalstītāji un lasītāji; vai, Latvijā rakstot bērnu grāmatas, var nopelnīt *lielu* naudu, un daudz ko citu.

Bērniem nepietrūka jautājumu arī māksliniecei Lindai Lošīnai. To daudzveidība bija apbrīnojama – kā sākās sadarbība pie grāmatu serijas, kas bija žurkulēnu ilustrāciju prototipi, kā top zīmējumi, kāpēc ilustrācijās ir *paslēpti* dažādi interesanti priekšmeti, kas iedvesmo zīmēt, kādā mākslas skolā viņa mācījies... un vēl

daudz citu āķīgu un asprātīgu jautājumu.

Kā pieklājas, ballītē skanēja arī mūzika. Šoreiz tika atskaņotas bērnu koncertgrupas „Pigoriņi” un rokenrolla grupas *Big Al & The Jockers* dziesmas, kuŗu tekstu autore ir Evija Gulbe un mūzikas autore Anita Rezevska. Drosmīgākie bērni pat uzdejoja mūzikas ritmos ekrāna priekšā, bet citi dziesmiņām dungoja līdzi.

Ballītes viešņas Evija un Linda bija bērniem sagādājušas pārsteigumus. Māksliniece Linda *izcepa* un kopā ar bērniem izrotāja virtuālo jubilejas kūku un aizrāvīgi kāsišus jeb *kaijiņas* pārvērta dažādās lietās pēc bērnu vēlmēm.

Rakstniece Evija iesaistīja bērnus iztēles spēlē par priekšmetu daudzveidīgo izmantošanu un virtuālā *eksplozīvā* eksperimentā, ar ko beidzās sarīkojums uguņošanas vietā.

Tā aizritēja divarpus stundas izglītojošā un izklaidējošā sarīkojumā, kas nenoliedzami iepriecināja gan skolēnus, gan autores.

Liels un sirsniņš paldies virtuālās ballītes goda cieņai – autorei Evijai Gulbei un māksliniecei Lindai Lošīnai. Viņas, neskatoties uz vēl svētdienas novakari Latvijā, atsaucās uzaicinājumam un piedalījās virtuālajā sarīkojumā. Paldies bērniem, vecākiem un skolotājiem, kuŗi palīdzēja virtuālās ballītes rīkošanā un turpina mācīt lasīt grāmatas latviski. Paldies skolotājai Sanitai Šūmanei-Karami par grāmatu pasūtīšanu no Latvijas un nosūtīšanu lasītājiem. Šo sarīkojumu atbalstīja Latviešu valodas aģentūra no Izglītības un zinātnes ministrijas budžeta programmas „Valodas politika un pārvalde”

Projekta vadītāja, skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa

Rakstnieces Evijas Gulbes atsauksme par tikšanos: „Absolūti brīnišķīga satikšanās! Saturiski un emocijonāli vērienīga, daudzveidīga, stipri savīļņojoša – tā mainīja manu skatījumu uz satikšanos ekrānos. Ja ir rūpīgi sagatavots scēnārijs, katram doti uzdevumi, un visi aizrāvīgi metas iekšā, IR iespējams piedzīvot ko izcilu, neizejot no mājām. Viss bija līdz vīlītei pārdomāts, bērni tik brīnišķīgi paši un pamatīgi gatavojušies. Izsaku vislielāko pateicību un apbrīnu skolotājiem, vecākiem un audzēkņiem. Jūs esat virtuālo ballīšu lietpratēji! Paldies par piedzīvojumu un sirsniņas ūkeanu! Arvien sērfoju.”

Virtuālā kūka un pateicība no mākslinieces Lindas Lošinas

Latvijas populārākā „puķubērņa“ memuāri jeb pārdomas par Alfrēda Stinkula grāmatu „Mati sarkanā vējā” ar subjektīviem iestarpinājumiem [kvadrātiekvās]

Mati ir svēti, to šķipsnas pieder Dievam – šo teicienu, tulkotu no angļu valodas, grāmatas iznākšanas svētkos Alfrēds Stinkuls citē TV kameras priekšā. Viņa acis tajā mirklī ir daudz siltākas un smaidīgas nekā ikdienas steidzīgā saskarsmē... (Tā arī vajadzētu būt, jo autobiogrāfiskas grāmatas klajā laišana tiešām ir kā zvaigžņu stunda katra cilvēka dzīvē.)

Alfrēdu nācies satikt gan Latvijā, gan Kalifornijas latviešu saietos un paša izveidotajā salonā *Baltic Crossroads*. Š. g. 12. augustā Brīvdabas muzejā *Mūsdienu amatniecības festivālā* Alfrēds ir viens no retajiem, kuŗa teltī redzamas arī grāmatas. Latviešu populārākais hipijs jeb *Prievīšu Fredis* patiešām visu mūžu ir uzticīgs savām vērtībām: brīvām, personiskām izpausmēm, Latvijas zemei, latviskajai dzīvesziņai un grāmatām.

Jaunās grāmatas 359. lappusē ir izmantotās literatūras saraksts, kā maza daļa no tām, kuŗu dēļ padomijas laikos Alfrēds nonāca *Stūra mājas* uzmanības lokā. Par grāmatas autoru un citiem viņa brīvē gara laikabiedriem (Ilgu Reiznieci, Valdi Muktupāvelu, Sergeju Akurāteru, Ievu Akurāteri, Vladi Rukšu u. c.) ir pamats teikt – viss, kas mūs nesalauž, padara mūs stiprākus.

Grāmata sākas ar vāku un nosaukumu – tie ir ļoti izdevušies. Taču teksts filigrāni smalki autora mūžu aptver tikai divu gadu desmitu garumā, bet stāsts par Alfrēda Stinkula piedzīvoto Rietumu valstīs (uz ko varbūtēji cerējis ne viens vien lasītājs, arī es) joprojām ir tintes pudelē, kā pa jokam saka grāmatnieki. Arī par Autora dzimtu uzzinām vairākus krāsainus faktus: „*Vecvectēvs apbalvots par divu bērnu izglābšanu no liesmām.*”

„*Vectēvs piedalījies Neatkarības cīņās un par varonību apbalvots.*” „*Tēvs bija iejaukts arī lielajā Vorkutas dumpī, kur kaŗaspēks apšāva ieslodzītos 1953. gadā.*” „*Pēc Staļina nāves palēnām un pavisā sāka izskatīt jeb pārskatīt notiesāto lietas, un 1954. gada Ziedu mēnesī sievai atļāva tikšanos ar vīru Vorkutā.*” Sestajā dzīves gadā tēvu Sibīrijā apciemot lemts arī Autoram. Nodaļu *Senči. Vorkuta*. lieliski papildina vēsturiskās fotografijas un to paraksti. Minētie dzimtas vēstures fakti noteikti ir stiprs ieraugs Alfrēda cilvēciskajam kodolam. Taču Autora dzīves pozīciju, 20 gadu vecumā

iznākot no īslaicīga apcietinājuma Centrālcietumā, ģimene it kā nestiprina: „*Māte bija mājās, un, mani ieraugot, tai uznāca raudiens, bet, kad pārnāca no darba tēvs, tad bija jādzird prātula par manu aplamo uzvedību, uzskatiem, izskatu un tagad redzamajām sekām.*”

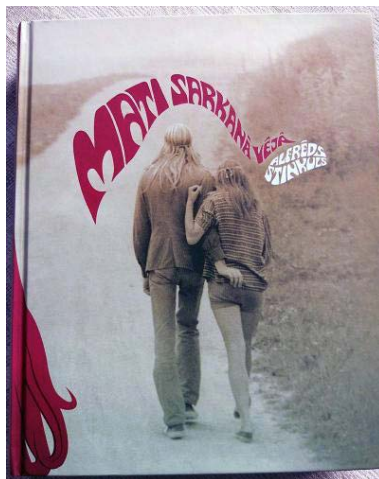
Autors gājis labā skolā – Anrī Barbisa 11. vidusskolā, – bet: „*Neskatoties uz to, ka skola bija ar franču valodas ievirzi un franču valodas stundas bija vismaz trīs līdz četras dienas nedēļā, tās nespēja pavairot izpratni par Franciju vai zemēm, kur šo valodu lietoja.*”

Dzīves apstākļi pašā Rīgas centrā ir vairāk nekā šauri: „*Mēs dzīvojām pie vecāsmātes, kur trīs istabās mitinājās astoņi cilvēki. Vismaz man bija tā laime dzīvot vecmāmiņas istabā, kur katru vakaru izlika saliekamo alumīnija gultu ar audeklu. Tā puse no mana ķermeņa, guļot atradās zem galda. (..) Mūsu spēļu laukuma, pagalma platība nepārsniedza piecus reiz desmit soļus. Tāda greznība kā zāle, krūmi un koki tur nebija atrodamā. Pagalma smiltis bija pelēcīgi melnas. Pat saulē nebijuši, bērni arvien bija nedaudz iekrāsoti. (..) visi vienpadsmit skolā pavadītie gadi atmiņā palikuši kā nevardarbīgas pretestības laiks, spriegumam pieaugot vidusskolas klasēs (..) ...strīdi un domstarpības izvērtās ar skolotājiem, galvenokārt tādos priekšmetos kā vēsture, sabiedrības mācība un krievu valoda.*”

Šos citējumus lasot, mana gadagājuma lasītāji noteikti atmiņā atsauks ne vienu vien skolasbiedru vai paziņu, kuŗam biografijas un uzvedības dēļ neatvērās vai pavisam drīz pēc uzņemšanas aizcirtās augstskolu durvis.

„*Pēdējos divus vidusskolas mācību gadus stundās cīnījies ar miegu, jo krietni pāri pusnaktij iepriekšējā vakarā sēdēju pie radio, lai uz īsviļņiem mēģinātu uzzināt, kas notiek pasaulē.*”

Īstens melōmanis spēs novērtēt Autora erudīciju par 1970. – 1980. gadu populārās mūzikas un grupu aktuālitātēm, kuŗas iegūtas: klausoties radio, iegādājoties aizliegtās skaņuplates, *īkšķojot* uz visiem iespējamiem koncertiem Baltijā (arī Ļeņingradā un Maskavā). Visbiežāk padomijā šie pasākumi vainagojās ar milicijas papildvienību izsaukšanu, garma-

taino tvarstīšanu un aizturēšanu. Ļoti daudz vērtīgas informācijas grāmatā apkopotas arī par tā laika folkloras kustības pirmsākumiem, pareizāk – atdzimšanu. Arī šajā ziņā Alfrēds Stinkuls ir uzticīgs grāmatas ievadvārdiem: „Visi notikumi un tajos iejauktie dalībnieki ir patiesi. Grāmatā aprakstīto ļaužu nedarbi ir raksturīga parādība zemē, kur nav brīvības un cilvēktiesību, šajā gadījumā – „īstā sociālismā“, kas bija ar varu uzspiests latviešu tautai un tās kaimiņiem.”

Autors apraksta tikai to, ko pats pieredzējis. Patiesi, pat to laiku folkloras speciālista runa svētku dalībniekus varēja nevis iedvesmot, bet apliet kā ar ledusaukstu ūdeni – sargieties kļūdīties ik uz soļa! (Ja šī runa netiktu citēta no audioieraksta, varētu likties – atstāstīta tendenciōzi.) Padomijā jebkura nacionālā savdabība tika ieplānota parādes formātā, un tikai drosmīgie ierobežojumu džungļos spēja nepazaudēt īsto etnografisko un folkloras zelta stīgu un paša sirds piederību tai.

Ar gadiem cīņa par eksistenci Autoram vieglāka nepaliek, jo ikvienā potenciālā darba vietā viņa puķubērņa izskats ir galvenais (!) iemesls atraidīšanai. Matu dēļ arī gandrīz neiespējami noīrēt kādu kaktu pat Pierīgā. „Jau kādu laiku apmeklēju Mežierīcības skolu. (...) ...pie domas izmācīties par mērnieku nonācu tādēļ, ka dzīvošana Rīgā sāka izskatīties arvien bezjēdzīgāka un bezcerīgāka.” Mērnieks no Alfrēda tomēr neiznāk, jo arī padomju laiku mežs ir ideoloģijas, pierakstījumu un pavirša darba samocīts. Kad vairojas draugu un domubiedru pulks un alkas pēc dzīvošanas neskartā dabas vidē, dzimst doma – iegādāties lauku īpašumu – kādu pamestu lauku sētu. (Kā triju draugu kopīpašumu, jo vienam tāds pirkums vienkārši nav paceļams.)

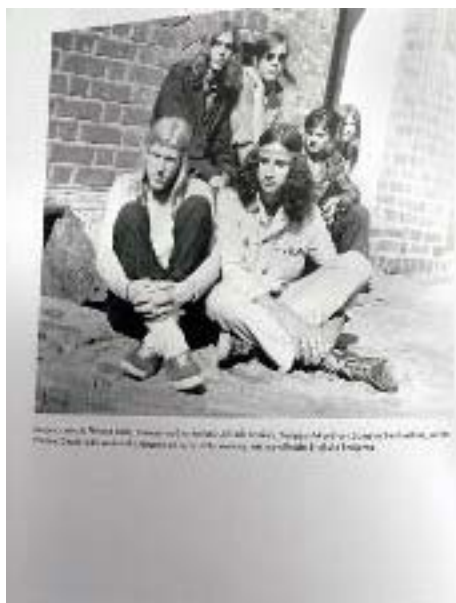
Jā, tieši lauku sētai Mežuplejas šajā grāmatā veltīts ļoti plašs stāstījums. Un tas man kā lasītājam šķiet ļoti simpatisks. Nudien, Amatas novadam Alfrēdu Stinkuli

vajadzētu nominēt par Goda pilsoni, jo viņš apskaužami detalizēti ne tikai aprakstījis ceļu uz šo vietu (ieskaitot nemitīgās ceļa grūtības, ne tikai dubļos un dziļos sniegos), iepriekšējos saimniekus, kaimiņus un tālāk mītošos novadniekus, māju vietas, dabas un vēstures pieminekļus. Arī medniekus un cita veida marodierus, kuņiem labpatīkas Alfrēda un draugu kopto vietu joprojām uzskatīt par bezsaimnieka mantu. Īpašu ciemiņu statusā parādās čekisti un viņu pavadoņi, kuņi galamērķa sašniegšanai pat spiesti kādā no kaimiņmājām aizņemties zābakus vai pēc smagā gājiena meklēt pēc sirdsšālēm.

Protams, lauku sētas pirmais iespaids ir lieliski mal-dinošs, jo dzīvošana, it sevišķi, ja tā nenotiek pastāvīgi, diktē savus noteikumus: „Sovhoza, t.i., padomju saimniecības vadība žēlīgi atļāva lietot arī pushektaru zemes, kas atradās iezogota pie mūsu mājas; tāpat aizaus krūmiem, jo Padlatvijas lielās saimniecības ir labi apgūvušas jaunu lauksaimniecības nozari – krūmu audzēšanu. (...) Tā kā Inguna strādāja Jaunatnes teātrī, bet es biju bezdarbniekos, tāpat kā Sergejs, mēs bijām pirmie, kas aizbrauca jau kā saimnieki uz laukiem, kur sastapām drēgnumu, netīrību, daudz peļu un žurku, jo tās jutās kā īstās mājas saimnieces. (...) Pagāja laiks, kamēr apgūvām vajadzīgās un ikdienā nepieciešamās iemaņas, vispirms jau pareizi kurināt plīti un krāsni, izveidot dienas ritumu utt. (...) Bijām mēģinājuši ar mājām iepazīties, bet, kad draudzība bija noslēgta, tad patiesa, sirsnīga, ar atdevi. (...) ...nopirkt dēļus, kārtis, balķus nozīmēja izlikt baigo žūksni naudas, kuņas mums tāpat nebija, izvēle dranķīga – jumta skaidas neviens nekur nepārdeva, dēļi slapji un līki, cements vecs, sakaltis... utt. Sēklu sēšanai un stādīšanai varēja nopirkt vienīgi divos Rīgas veikalos (...), bet tad vajadzēja stāvēt rindā visu dienu, lai kaut ko dabūtu vai arī paliktu tukšā. (...) Pirmajos Jāņos „Mežuplejās“ saradās ap divdesmit jauniešu (...)

arī no Lietuvas, un divi Valdas paziņas, puīši no Maskavas. (...) ...saimniecības traktorists apsmidzināja ar amonjaku tik stipri visus laukus, ka pēc dažām dienām ainava sāka izskatīties kā pēc ugunsgrēka – brūni krūmi un koki, kas drīz vien nokalta. Ļoti cieta mūsu alejas lielie bērzi un sermūkši. Ar stipru vēju nestā kodīgā strūklā no amonjaka mucas lidoja vismaz pāris desmitu metru virs zemes un skāra arī mūsu dārzu. (...) Pie dzeņamā ūdens akas. Pie augļu dārza.“

No to laiku saimniekošanas nejēdzībām Autoram un viņa domubiedriem neizdodas paglābties, bet tieši

Mežuplejas daudzus jaunus cilvēkus iedvesmo meklēt un atrast *savu variantu* – vienalga, kuņģa Latvijas malā. (No personiskās pieredzes varu piebilst, ka 1970. gadu beigās arī es kļuvu par lauku īpašuma, pamesta grausta, apsaimniekotāju, bet man tomēr bija milzīgas priekšrocības – nelielais attālums no galvaspilsētas un Siguldas, vecāku māju tuvums un nepārvērtējama atspaidis gan morāli, gan materiāli!) Tiešām, ir jābūt milzīgam gara spēkam, lai tā kā Alfrēds un viņa tuvinieki bez personiskā transporta mērotu apmēram 114 km no Rīgas, lai koptu mājas un zemi, cerot arī uz iztikšanai tik nepieciešamo ražu, ko nereti nopostīja salnas, lietavas, sals un meža zvēri. *Mežupleju* saimnieki raksta savu Mājas grāmatu, arī tā ir lieliska lasāmviela tiem, kuņģi uz savas ādas izbaudījuši atziņu, ka lauku īpašums vienmēr ir nasta. Un tai pašā laikā – dāvinājums un svētība. Grāmatas dokumentāros tekstus vietvietām papildina Autora dzejoļi, bet lasāma tikai viena tautasdziesma, un tā ir maza pērlīte par cilvēka un zemes attiecībām:

*Dieviņš kāpa kumelā,
Es kāpslīšus paturēju;
Man Dieviņš zemi deva
Par to kāpšļu turējumu.*

Izgājis palīgstrādnieka, *melnā krāvēja*, veco mēbeļu tapsētāja un naktssarga rūgto pieredzi un mazo atalgojumu, Autors lietišķi un reizē silti stāsta par savu ārpus skolām sastapto Skolotāju: „*Pieaugot zinātkārei par Latvijas vēsturi, nesen pārdzīvoto un, šķiet, jau daļēji nozaudēto kultūru, atsevišķiem notikumiem un cilvēkiem, pieauga to grāmatu skaits manā grāmatplauktā, kuņģas varētu saukt par vecām.* (...) *Iepazīstoties ar jauniem domu biedriem, galvenokārt ar vecākās paaudzes pārstāvjiem, dažreiz saņēmu dāvanas – vērtīgas grāmatas kā garīgo mantojumu savai paaudzei. Šie ļaudis, kas bija*

piedzīvojuši pat divus karus, bēgulošanu un citas nedienas, labprāt vēlējās aizliegto, iespiesto vārdu nodot drošās rokās, jo viņiem šķita, ka man tādas ir. (...) Biju dzirdējis par vecāku vīru, kuņģš paklusām iesien mājās un to dara vienīgi šauram uzticamu paziņu lokam. (...) *Varbūt laime bija manā bārdā, varbūt sagādīšanās, varbūt grāmatsējēja godīgums, bet pēc otrās tikšanās viņš bija ar mieru atnākt pie mums, t. i., Ingūnas dzīvoklī un parādīt vienkāršākos iesiešanas paņēmienus. (...) Pēteri Miezīti, manu Skolotāju, apcietināja kara beigās Kurzemē un notiesāja uz divdesmit pieciem gadiem, bet atbrīvoja 1957. gadā. (...) dzīvot dzimtajā Ļaudonas novadā viņam neatļāva, – tur viņu nepierakstīja. Ja nepieraksta, neesi cilvēks! (...) Pēteris nekad nebija saņēmis nedz darba, nedz vecuma pabalstu. Tā skolotājs, arodā dārznieks, pelnīja sev iztiku, dienišķo maizi, strādādams dažādus darbus: mizoja un darvoja baļķus netālaļā pāļu fabrikā, apkopa dārzus, iesēja grāmatas.”*

Grāmatsējēja prasmes Autoram noderējušas visā turpmākajā mūža gaitā, ļāvušas strādāt tik prominentā vietā kā Vēstures archīvs, bet arī tur viņam, neskatoties uz izcilajām amata prasmēm, neizbēgami parādīja durvis... Jo *čeka* savas modrās acis nenovērsa nedz no hipija (tas bijis tas maigākais apzīmējums), nedz arī no nabadzīgā, nožēlojamā dārza mājiņā dzīvojošā Skolotāja. (Tikai tagad es spēju novērtēt, kādu risku uzņēmās cilvēki, pavairodami, piemēram, Gunāra Astras *Pēdējo vārdu* tiesā, pie kuras neatļautā veidā tiku arī es.)

Šī vēstījuma daļa: *čeka* darbība un daudzie konkrētie vārdos minētie personāži noteikti ieinteresēs padomju laikū vēstures pētniekus un ārvalstu sovjetologus, jo visam tam, ko Autors stāsta, ir liela ticamības prove. To viņš pierāda visā grāmatas tekstā, jo nav notikusi paļaušanās

tikai uz atmiņu – dzīves fakti un iespādi sistēmātikiski pieskicēti burtnīciņās, kuņģas allaž prasmīgi slēptas no okšķeņu deguniem. Ar smaidu un reizē pārdomu grumbu pierē varam lasīt nodaļu *Ģenerāļa pasaka*, kuņģā citēta Edmunda Johansona (*Čekas ģenerāļa piezīmes*, 2006) versija par ļoti nopietnu situāciju, kādā veidā čekisti atguva Alfrēda un viņa dzīvesdrauga Ingūnas uzieto un no bēniņu griestu seguma izplēsto Japānā ražoto noklausāmo aparātūru! Arīdzan par Alfrēda izceļošanu no LPSR. Jā, tās ir divas dažādas versijas. (Kad liecinieku vairs nav vai atmiņas iemūžināt laimējies tikai vienam, parasti paliek tikai viena

patiesība!) Lasītāja izvēlē, – kam ticēt. Te man atkal jācītē Alfrēda Stinkula atziņa, kuŗai no visas sirds un prāta pievienojos (Kā dokumentārās literatūras izdevēja un lasītāja uzskatu, – neviena diena dokumentārās grāmatas sarakstīšanai vai izdošanai nav par ātru, var tikai nokavēt.): „*Atmiņas ir vienlīdz veltījums tiem laika-biedriem, kuŗi nekad nerasniedza to brīvības un atraisīšanās pakāpi, pēc kuŗas ilgojās, zemapziņā juta vai tiecās pēc tās, jo viņu šīs zemes gaitas izbeidzās pārāk ātri vai pēkšņi un negaidīti.*”

Paldies Autoram un visiem 4. lpp. minētajiem palīgiem. Kā ziņo *Dienvidkalifornijas latviešu informācijas biļetens*: grāmata pasūtīnāma *Baltic Crossroads*. Cena \$50, ieskaitot piesūtīšanu no Latvijas. Alfrēda memoāru grāmatas iznākšanu un paša gaitas, ar vienu kāju esot Latvijā, ar otru Amerikā, nav spējusi apturēt pat pandēmija. Grāmatas piedzimšanas svētki notika 2. jūlijā Latvijas Nacionālās bibliotēkas *Draugu telpā*. Poligra-

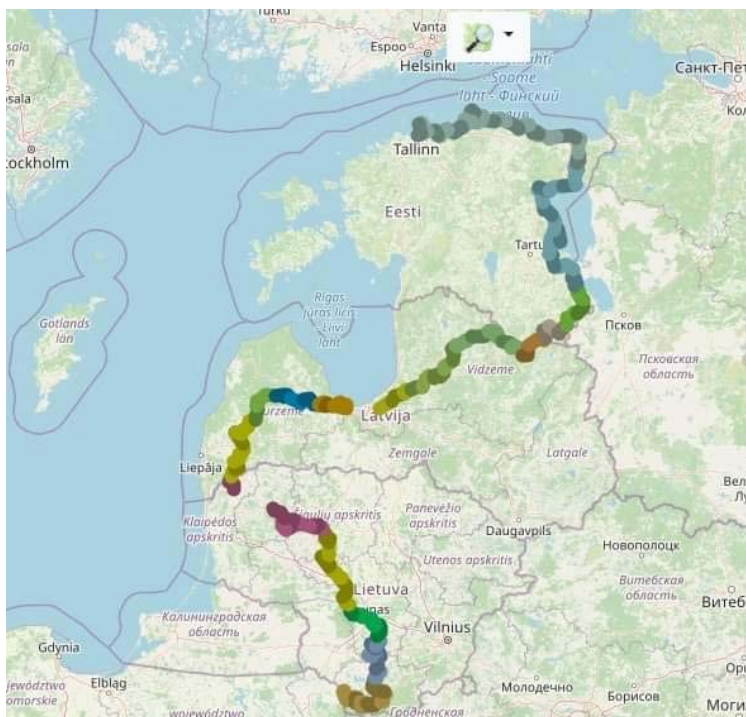
fiski perfektais izdevums iespiests Jelgavas tipografijā, tam finansiāli ceļu pavēruši: Valsts kultūrkapitāla fonds, ALAs Kultūras fonds, Latviešu fonds un privātie ziedotāji.

P. S. Man nepaveicās Brīvdabas mūzejā nofotografēties kopā ar Autoru, bet tos, kas viņu kaut reiz dzīvē sastapuši, varu mierināt – gandrīz nekas Alfrēda paštēlā nav mainījies: stalta stāja, paša latviskais tērps, rokas pilnas sudraba rotu, prievīte ap galvu, bet sirmajā bārdā iepinusies koķeta bizīte! Solījos Alfrēdam *Matus sarkanā vējā* ne tikai izlasīt, bet ieteikt arī citiem. To arī esmu izdarījis.

Anita Mellupe

Šī raksta pirmpublicējums bija Austrālijas latviešu laikraksta „Latvietis” 2020. gada 10. oktobra izdevumā (Nr. 618). Biļetenā tas ievietots pēc vairāku lasītāju vēlēšanās un ar laikraksta „Latvietis” izdevēju, kā arī autore atļauju.

Izstaigāsim Baltiju!

Cauri Baltijas valstīm izveidota Mežtaka, ko visā gaŗumā var noiet 108 dienās. Interesants, ļoti daudzveidīgs maršruts; sīkāk: www.meztaka.lv
Dosimies ceļā!

Mini, mini mīkliņu...

Atminējumi

- Divi vērši badās, bet žogs starpā. (Acis un deguns)
- Pelēks auns melna vērša vēderā. (Zābaks)
- Miesa no vērša vēdera, dvēsele no lauka. (Svece)
- Sarkans vēršis kūtī, zaļi ragi ārā. (Burkāns)
- Melns bullis, zelta rags. (Zobens makstī)
- Vēršis bļauj, aiz astes raustāms. (Zvans)
- Bullis barojas, tauki pil pa sāniem. (Skurstenis)
- Vēršis bauro šķilu starpā. (Vērbaļķis)
- Vēršis iet pa lauku, ripas mezdams. (Arklis)
- Vēršam caura mugura. Apaļi vēršīši riņķo, riņķo cits aiz cita, bet neēd. (Dzirnu akmens)
- Vāczemē vērši kauj, šai zemē asins tek. (Vīns)
- Melns vēršis, mugura caura. (Muca)
- Seši vērši kūtī, dzelzu vārti priekšā. (Maize krāsni)
- Sarkans bullis apakš zemes. (Biete)
- Vēršis gulstas, govš ceļas. (Mēness noriet, saule uzlec)

Mīklu atminējumus diemžēl neviens neiesūtīja.
Balva tā arī palika neizsūtīta...

Celebrate Your Name Day. It's Like a Birthday, but Better.

Sometimes just being a Linda is the best reason to celebrate

By **Linda Kinstler**

Feb. 23, 2021

The New York Times
Magazine

Every year on my birthday, my mother reminds me that the day is really her holiday, not mine. There is nothing malign about it: She is

simply stating a fact. After all, it was she who brought me to life and kept me in it; she who emigrated from Soviet Latvia; she who wanted an American baby; she who created one. I did nothing on my birthday except slip innocently into the world, oblivious to the unrelenting crush of time that the day would forever mark. She had every right to claim the day as her own celebration. But I always wondered what was left for me.

The answer appeared one day in the mail, a greeting card from my grandmother in Riga, wishing me happiness and luck in honor of my name day.

My name day? I had never heard of such a thing. Nor did I think my name was something worth celebrating: My family had chosen "Linda" in part because it sounded incontrovertibly American to their Soviet ears, practically an idiom of assimilation unto itself. According to a 2018 study, it is the "trendiest" name in U.S. history, having experienced a sharp rise and precipitous fall in popularity amid the postwar baby boom. By naming me Linda, my parents hoped they were conferring an easy American life upon me, a life free of mispronunciations and mistakes. For them, such a life would be forever out of reach. (Not that they haven't tried: My father's name is Olaf, but when he orders takeout he presents himself as Mike.)

In Latvia and many other European nations, name days are like birthdays, but better. Whereas birthdays celebrate individuals, name days are collective holidays marked by national calendars, radio stations and news outlets, days when people are feted just for answering to particular appellations. In Finland, the University of Helsinki maintains a national almanac of name days for people, cats, dogs and horses. Though my name day varies from country to country, according to the Latvian calendar it falls on Aug. 21, a day it shares with "Janina." On this day there are no candles to count, no years to tally. Instead, all the Lindas and Janinas receive flowers, chocolates and presents in honor of their

belonging to a strange and ever-shifting collective defined not by race, religion, citizenship or age but by the simple fact of a shared name. There is no hiding your name day from public knowledge; it does not belong to you. By congratulating me on my name day, my grandmother had inducted me into this tradition and reminded me of my place in a long line of Lindas. Name days are an ancient practice, a relic of a time when birthdays were indulgences reserved for the elite.

The tradition began centuries ago as a way of venerating the Greek gods and Christian saints, and it has not always served inclusive ends: Name days have helped churches and state committees determine which names were acceptable and which were not, which individuals could join the collective and which ones had to be kept outside. In recent years, name days have experienced something of a renaissance. Largely divorced from their religious origins, they are now carnivals of cognomens, increasingly untethered from God, country and state committee. The concept has even gone digital. If you download the ["Name-days" iPhone app](#), you can search through an index of 18,252 names from 17 countries, allowing you to claim your own day or congratulate someone on theirs.

Today we can think of name days as reminders that our lives need not be defined by mortal cycles of birth and death, invitations to dispense with aging as life's defining attribute. Name days show us how our lives are defined by relation. Our names are not random markers. Whether given or chosen, they shape how we move through the world and how the world moves through us.

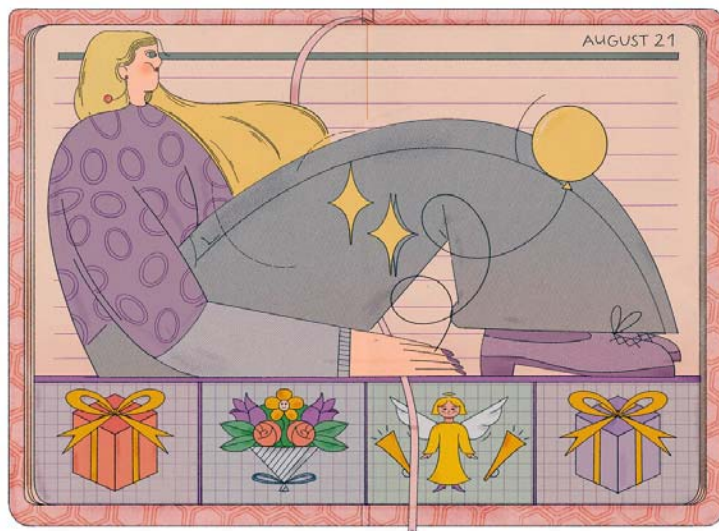

Illustration by Oleksandra Balytska

They are small prophecies, their meanings borne out by their bearers. I often think of Zadie Smith's observation that "the only thing that identifies people in their entirety is their name: I'm a Zadie." Names tie us to those with whom we share them in almost mystical fashion. That is why names are lovingly passed down through families and why they are just as often cast away. They come to us used and outlive us all.

Discovering my name day felt like a liberation. It is at once mine and not: It belongs to all the Lindas out there. It is a day that seems to float above the march of time, dedicated to celebrating what it can mean to be a Linda. Most of the Lindas I have encountered in my age group are also millennial daughters of immigrants; our name is a reminder of our parents' aspirations and of the immense promise with which our name is laden. I have to admit that my name has grown on me lately — or maybe I'm the one growing into my name.

As I stare down the barrel of a second birthday spent in quarantine, I am grateful to my mother for claiming it as her own celebration. I do not want or need a day dedicated to my age; she can have it. I will happily wait until my name day comes around again: On Aug. 21, I will toast all the other Lindas out there, and hope they wear our name well.

Linda Kinstler is a writer based in Washington. Her work has appeared in Wired, The Atlantic, The Guardian and elsewhere.

A version of this article appears in print on Feb. 28, 2021, Page 18 of the Sunday Magazine with the headline: Name Days.

<https://www.nytimes.com/2021/02/23/magazine/celebrate-your-name-day-its-like-a-birthday-but-better.html>

Nav jābrauc uz Parīzi, Luvras mūzejs nāk uz māju!

Var ērti atlaisties dīvēnā un burvju šķirstiņā datorā mierīgi bez jebkādas maksas apskatīt turpat 500 000 mākslas darbu. Protams, arī Monu Lizu! Un nav jāstāv rindā, nav jāgaida. Neticami, bet fakts! Atrodi savu mīļāko gleznu un skaties, cik ilgi gribi! Tikai jāuzmanās, lai burvju šķirstiņš nekļūst par Pandoras lādīti!

<https://www.housebeautiful.com/.../louvre-art.../>

Latviešu valodas nodarbības bērniem un jauniešiem!

Eiropas Tālmācības centra misija ir palīdzēt bērniem un jauniešiem visā pasaulē atcerēties vai iemācīties no pamatiem latviešu valodu. Latviešu valodas nodarbības norisināsies tiešsaistē (online), mazās grupās 3-4 dalībniekiem ar līdžīgu valodas līmeni.

Nodarbību mērķis – lai tiktu apgūtas visas četras prasmes (rakstīšana, lasīšana, runāšana un klausīšanās).

Mācības norisināsies jautrā un draudzīgā gaisotnē, vingrinoties dažāda veida interaktīvus uzdevumus.

Mācību cikla ilgums: 3,5 mēneši.

Nodarbību biežums: vienu reizi nedēļā.

Nodarbības ilgums: 40 minūtes.

Maksa par nodarbību: €15.00.

Par kursu tiks izsniegta Eiropas Tālmācības centra apliecība par latviešu valodas apguvi konkrētā valodas līmenī.

Bērniem no 5 līdz 10 gadiem:

<https://www.eiropasskola.lv/.../latviesu-valoda-berniem>

Jauniešiem no 11 līdz 18. gadiem:

<https://www.eiropasskola.lv/.../latviesu-valoda-jauniesiem>

Jautājumi? Sazinies ar mums, rakstot:

valodas@eiropasskola.lv vai zvanot: 28328834!

<https://www.latviesi.com/.../attalintas-latviesu-valodas...>

Library of Congress Prints and Photographs
Division Digital Collections, Available Online
www.loc.gov/collections/?fa=partof:prints+and...

Austrālijas latviešu izdevums
www.laikraksts.com

www.enciklpedija.lv
350 autoru 700 šķirkļu – fizika, literatūra,
mūzika, vēsture, māksla utt.

Kas tic, tas uzvar!

DV DK apvienības priekšnieka Teodora Lilienšteina runa

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. baznīcas virtuālajā dievkalpojumā 2021. gada 14. martā

Latvijas atdalīšanās no Padomju Krievijas 1918. gada novembrī bez krievu amatpersonu piekrišanas Latvijas pastāvīgas valsts dibināšanai bija revolūcionārs akts.

Decembrī Krievijas Sarkanā armija ar latviešu boļševiku atbalstu iebruka Latvijā, lai to iznīcinātu. Pirmā pasaules karā Vācija zaudēja, bet uzvarējušo sabiedroto lielvalstu pārstāvji pavēlēja vācu armijai palikt Baltijā, lai atturētu tālāku boļševisma izplatīšanos. Neatkarīgas Latvijas valsts dibināšanai pretojās pat Vācijas valdība, jo tai bija nodomi paturēt Baltiju kā kara ieguvumu.

Jaunā Latvijas pagaidu valdību ar pirmo ministru prezidentu Kārli Ulmani priekšgalā nacionālo spēku formēšanu uzticēja vēl maz pazīstamajam, bet Pirmā pasaules karā Krievijā daudz pieredzējušam, par izcilām kaujas virsnieka spējām un drosmi vairākkārt apbalvotajam pulkvežleitnantam Oskaram Kalpakam. Tika saformētas trīs rotas, aptuveni 400 vīru, tajās bija brīvrātīgi studenti, brīvprātīgi un iesaukti virsnieki un instruktori.

Boļševiku armijai strauji tuvojoties Rīgai, pagaidu valdība un Oskara Kalpaka rotas janvāra sākumā atstāja Rīgu un devās uz Jelgavu, pēc tam uz Liepāju. Taču gandrīz puse no vīriem, kuri sākotnēji bija pieteikušies, savas rotas bija pametuši, palika vien drosmīgākie un par Latvijas neatkarību pārliecinātākie kaŗavīri – kodols leģendārajam Kalpaka bataljonam.

Kalpakiēšu atkāpšanās ar cīņām, kas vairoja viņu kaujasspējas un iedzīvotāju ticību nacionāliem spēkiem, beidzās pie Ventas krastiem. Armija auga skaitliski, daudzi vīri pieteicās brīvprātīgi vai tika mobilizēti. 1919. gada 28. februārī Oskaram Kalpakam piešķīra pulkveža dienesta pakāpi.

Kopā ar vācu armijas brīvprātīgo Dzelzsdivīziju un baltvācu landesvēru jeb zemessargiem virspavēlnieka ģenerāļa Rīdigerā fon der Golca vadībā Kalpaka bataljons ar apmēram 650 kaŗotājiem 1919. gada 3. martā sāka lieluzbrukumu pret sarkanarmiju visā Kurzemes frontē. Tā kļuvis par ievērojamu dienu Latvijas militārajā chronikā un visā Latvijas tapšanas un atbrīvošanas vēsturē. Tomēr vēlākie notikumi pēc trim dienām šos panākumus aizēnoja. Vajājot atkāpjošos sarkanarmiešus mežainā apvidū Skrundas-Saldus apvidū pie Airītēm, Kalpaka bataljons sadūrās ar Dzelzsdivīzijas Borkes bataljonu, kas kalpakiēšus noturēja par pretinieku. Pārpratuma kaujā 6. martā krita pulkvedis Oskars Kalpaks, Studentu rotas komandieris kapteinis Nikolajs Grundmanis, jātnieku nodaļas virsleitants Pēteris Krievs

un vācu artilērijas leitnants Hans Johans Šrinders. Borkas baltajonam bija četri kritušie un abās cīnītāju pusēs ievainotie.

Kalpaka bataljona kaŗavīri Latvijas atbrīvošanas cīņās turpināja pulkvežleitnanta Jāņa Baloža vadībā.

Kritušos kalpakiēšus izvadīja un apbedīja 11. martā Liepājas Lielajos kapos. Pēc Vidzemes atbrīvošanas pulkvedi Oskaru Kalpaku pārbedīja viņa dzimtā pagasta Meirānu Visagala kapos. Kapsētā uzcēla tēlnieka Kārļa Zāles kalto pieminekli no liela laukakmens, uz kuŗa Oskars Kalpaks bērniībā sēdēja un spēlēja vijoli.

Bija pagājuši nedaudz vairāk kā divi mēneši no liktenīgajām pirmajām cīņu dienām līdz 6. martam, kad 37 gadu vecumā krita pukvedis Oskars Kalpaks. Taču šis īsais laika sprīdis iedvesmoja jaunus kaŗavīrus, kuŗi cīnījās pr Latvijas atbrīvošanu un tās aizstāvēšanu 25 gadus vēlāk Latviešu leģionā.

Padomju Krievija bija kļuvusi par Padomju Savienību, bet attieksme pret Latvijas valsti nemainījās.

Laiku no 1940. gada 17. jūnija, kad Padomju sociālistisko republiku savienības (PSRS) kaŗaspēks iebruka Latvijā un to okupēja līdz 1941. gada 1. jūlijam, kad vācu kaŗaspēks to padzina no Latvijas, dēvē par terrora un represiju Baigo gadu. Nereti mēdz teikt: „Nebūtu Baigā gadā, nebūtu bijis Latviešu leģiona.”

Vācijas kaŗaspēka neveiksmju dēļ Ādolfs Hitlers 1943. gada 19. februārī pavēlēja formēt Latviešu leģionu ar SS brīvprātīgo nosaukumu, lai gan visi latviešu kaŗavīri tika mobilizēti. Latviešu pašpārvalde un latviešu militārā vadība panāca, ka latviešu kaŗavīri cīnījās tikai austrumu frontē un tikai pret komunistiem. Otrā pasaules karā Latviešu leģionā bija visas latviešu bruņotās vienības – aptuveni 140 000 vīru – un izcēlās visās nozīmīgākajās kaujās. 15. un 19. divīziju komandēja latvieši.

Pēc 1944. gada janvāra padomju armijas lieluzbrukuma ar Amerikas *Lend-Lease* palīdzību Ļeņingradas-Volchovas frontē Latviešu leģiona 2. brigāde (vēlākā 19. divīzija) un 15. divīzija atkāpās no Volchovas un Staraja Rusas pozīcijām Krievijā un pagriezās uz dzimtenes pusi. Pēc smagām kaujām, sniegavētrām, sala un pastāviem partizānu uzbrukumiem abas latviešu vienības 1944. gada 28. februārī sastapās Veļikajas upes pozīcijās pie Latvijas robežas, kur apvienojās VI SS korpusā un 2. brigādi pārdēvēja par 19. divīziju.

Atvadāmies

Viena no smagākajām kaujām Veļikajas upes krastā risinājās no 16. līdz 19. martam par stratēģisko augstieni 93.4. Abas puses šo augstieni par katru cenu centās noturēt. Leģionāri augstieni noturēja, kaut cieta ievērojamus zaudējumus.

Bijušā leģionāra virspulkvedis Arturs Silgailis grāmatā „Latviešu leģions” raksta: „Šī bija pirmā kauja, kuŗu abas latviešu divīzijas izcīnīja plecu pie pleca. Tā bija vienīgā kauja visā kaŗā, kad abu divīziju vienības cīnījās kopīgā latviešu vadībā.”

Šīs kaujas atcerei Daugavas Vanagu organizācija 16. martu izraudzījās par Leģiona gadadienu.

Ar kaujām turpinot atkāpšanos, VI SS korpusa atlikušie kaŗavīri 1944. gada 17. jūlijā pārgāja Latvijas robežu pie Kārsavas.

Arturs Silgailis raksta: „Līdz ar to bija beigušās leģiona pašai ziedzīgās cīņas Krievijas telpā, kuŗu vienīgais nolūks bija aizkavēt briesmas, kādas draudēja dzimtenei un mēģinot novērst mūsu tautai bēgļu likteni.”

Smagāk cietušo 15. divīziju pārveda uz Vāciju, lai tur papildinātu, apmācītu un no jauna organizētu kā kaujas spējīgu vienību cīņām Rietumprūsijā un Pomerānijā.

19. divīzijas pulku komandieri kaujas turpināja Latvijā – Latgalē, Vidzemē, piedalījās Mores kaujās un lielkaujās, aizstāvot Kurzemi līdz Vācijas kapitulācijai 1945. gada 8. maijā.

Bijušais leģionārs Visvaldis Lācis grāmatā „Latviešu leģions patiesības gaismā” raksta: „Vēsturnieks Hans Štēbers, rūpīgi iepazīsies ar leģionāru kaujas gaitām, veicot pētījumus Freiburgas militārajā archīvā, uzsver, ka neskaitāmi apbalvojumi par kaujās parādīto drosmi līdz pat apbalvojumiem ar Bruņinieka krustu un Vācu krustu zeltā, liecina par latviešu kaŗavīru cīņas garu un veikumu.”

Oskara Kalpaka iemīļots teiciens bijis: „Kas tic, tas uzvar!”

Lai šī ticība iedvesmo arī mūsu cīņas par Latvijas brīvības un neatkarības saglabāšanu.

Dievs, svētī Latviju!

Losandželosas latviešu kopiena š. g. 9. martā zaudēja Veltu Purmalī, vienu no nenogurstošākajām atbalstītājām. Viņa devīgi atbalstīja visus: latviešu baznīcu, namu, skolu, Daugavas Vanagu apvienību. Neviens lūgums netika noraidīts.

Kamēr veselība atļāva, viņa ar ģimeni bija bieži redzama latviešu namā un baznīcā. Bērni un mazbērni apmeklēja latviešu skolu un tika iesvētīti mūsu baznīcā.

Velta Purmale dzimusi 1926. gadā 6. janvārī Rīgā un šogad 9. martā pievienojās aizsaulē savam vīram Kārlim Purmalim tieši tajā dienā, kad viņš varētu svinēt 100 gadu jubileju. Kārlis Purmalis miris 2011. gadā.

Velta ļoti mīlēja Latviju un latviešu kultūru. Vienmēr runāja un stāstīja par to savai ģimenei, darbabiedriem un kaimiņiem. Viņas laipnība, siltais smaids un vēlēšanās palīdzēt iepriecināja visus gan viņas darbā slimnīcā, gan arī draugu pulkā. Viņas ģimene – meita Ingrīda, dēls Pēteris, pieci mazbērni un pieci mazmazbērni visi dzīvoja tuvu kopā vienā pilsētā. Tā Velta, būdama šī lielā ģimenes koka sakne varēja aktīvi iesaistīties viņu dzīvē, palīdzēt, kad vajadzīgs, un vērot, kā viņi aug un attīstās.

Viņas pietrūks daudziem no mums.

Latvieši pasaulē – mūzejs un pētniecības centrs

Vairāk par datubases ieceri, pagātņi un nākotni var lasīt:
<https://www.lapamuzejs.lv/marianna-auliciema-dp-albums.../>

Svinējām Koko un Riko dzimunddienu!

Losandželosas latviešu skolas jaunāko klašu audzēkņi jau bija pazīstami ar Evijas Gulbes grāmatu serijas „Koko un Riko” galveno varoņu, abu žurkulēnu – Koko un Riko – piedzīvojumiem. Drīz pēc Draudzīgā aicinājuma sarīkojuma viņi dāvinājumā saņēma nesen iznākušo grāmatīņu „Koko un Riko skolas zvaigznes”, kuŗā aprakstīti abu draugu raibie piedzīvojumi skolā. Tiem, kuŗi paši nesen sākuši skolas gaitas, grāmata ļoti ieinteresēja. Pērn serijas varoņi Latvijā svinēja desmit gadu jubileju.

Mēs nolēmām svinēt galveno varoņu dzimunddienu virtuālā sarīkojumā, tiekoties ar grāmatas autori Eviju Gulbi un ilustrātoru Lindu Lošinu. Kas īsti nepieciešams, lai varētu sarīkot priekpilnu dzimunddienu? Protams torte, našķi, dāvanas, draugu pulks un labs garastāvoklis! Jaunāko klašu skolēnus laikus lūdzām sagatavoties: uzzīmēt torti, kādu katrs vēlētos žurkulēnu dzimunddienā, un bērni uzzīmēja dažādas lieliskas un krāšņas kūkas. Paldies vecākiem par atbalstu un darbu mājās ar bērniem, lai iecere izdotos! Katra skolēna zīmētā torte parādījās uz ekrāna, un visi to varēja aplūkot. Tajā brīdī katram skolēnam, dzimunddienas viesim, bija iespēja pateikt, bez kāda našķa ballītē nevarētu iztikt, un pastāstīt par dāvanu, kas, viņaprāt, Koko un Riko iepriecinātu. Idejas dāvanām bija visdažādākās, sākot no baloniem, skrituļslidām un ģitaras, lai žurku puikas paši varētu sacerēt dziesmas un dziedāt ģitaras pavadījumā, līdz ūdenspistolēm un mazai lego mājiņai, kuŗā ievietot žur-

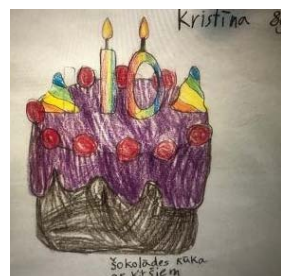
kulēnu figūriņas. Skolas saime, grāmatu autore un māksliniece klausījās un vēroja jaunāko audzēkņu veikumu.

Tad pienāca brīdis aicināt pie darba pašu mākslinieci Lindu Lošinu: viņai lūdza uzzīmēt torti un izrotāt to ar jebko, ko skolēni minēja un kas iederētos uz tortes, Māksliniece tika galā veiksmīgi, un visu acu priekšā tapa brīnišķīga kopīgi „cepta” svētku torte, kuŗā katrs varēja ieraudzīt atspoguļojamies daļiņu no savas vēlmes.

Visi cītīgi sekoja mākslinieces roku kustībām un tam, kā viņa bērnu minēto priekšmetu nekavējoties ietērpa kādā tortes rotājumā. Visiem bija gandarījums par paveikto, un smaids bērnu sejās to apliecināja. Māksliniece bija ļoti pretimnākoša, uzklausa katru bērna vēlmi un no sirds centās to izpildīt, reizē parādot, ka tas nemaz nav grūti! Man pašai arī ļoti patika vērot šo māksliniecisko procesu! Paldies gan māksliniecei Lindai, gan grāmatu serijas autorei Evijai par mums veltīto laiku, sirsnību un mīlumu!

Liels paldies Aijai Zeltiņai-Kalniņai par ideju un uzņēmību sarīkot virtuālo tikšanos skolas saimei ar bērnu grāmatu autori Eviju Gulbi un mākslinieci Lindu Lošinu. Abas uzaicinātās viešņas bija brīnišķīgas, sirsnīgas sarunu biedres mums divarpus stundu garumā, atbildot uz dažādiem jautājumiem, parādot savas mākslinieciskās dotības un pielāgojoties mūsu vēlmēm! Katrs no mums ieguva kādu gaišu un paliekošu atmiņu no tikšanās!

Skolas mācību pārzine Sanita Šūmane-Karami

„Kas ir mans latviskākais vārds?” 6.-8. klases skolēnu atbildes

Starptautiskā dzimtās valodas diena ir 21. februārī un 13. maijā Latvijā „Valsts valodas diena”.

Divi vārdi – „saule” un „ozols” – ir latviešu desmit vislatviskāko vārdu sarakstā!

Kādā no latviešu valodas stundām runāju ar skolēniem par viņu latviskāko vārdu, kas vislabāk raksturotu latviešu valodu, latviešu kultūru, Latviju. Lūdzu manas klases skolēnus atrast viņu latviskāko vārdu.

Eduards: „Mans latviskākais vārds ir „mājas”. Ar šo vārdu es domāju vietu, kur es piederu, kur ir mana ģimene, kur ir Latvija!”

Ieva: „Mans latviskākais vārds ir „saule”. Tā ir silta un mīļa. Latviešiem ir daudz tautasdziesmu par sauli, ka arī latviešu grāmatās bieži pieminēta saule. Saule ir viens no galvenajiem latviešu etnografiskajiem simboliem. Saules zīme simbolizē harmoniju, veselumu, pilnīgumu, mūžību un drošību.”

Kārlis: „Mans latviskākais vārds ir mans vārds – „Kārlis”. Šis ir ļoti labs latviešu vārds. Latvijā ir daudz pazīstamu un slavenu Kārļu.”

Krišs: „Mans latviskākais vārds ir „ozols”. Ozols ir vīriešu simbols Jāņos. Jāņi ir mūsu ģimenes lielākie svētki.”

Māra: „Mans visslatviskākais vārds „dzintars”! Kad domāju par dzintariem, tad domāju par manām atmiņām Latvijā. Es un mans tētis agrā rītā Kurzemē aizgājām uz jūru un atradām daudzus dzintarus.”

6./8. klases skolotāja Aija Zeltiņa-Kalniņa:

„Mans latviskākais vārds ir SAULE! Manuprāt, šis vārds ir ļoti mistisks, jo latviešiem bez saules nebūtu arī pasaules, viņsaules un aizsaules. Saule ir gaismas, siltuma, dzīvības devēja un mūžības saglabātāja.”

www.latviesi.com

ir vietne tīmeklī, kurā atrast noderīgu informāciju latviešiem visā pasaulē ar mērķi palīdzēt latvietības stiprināšanā, ikdienas sadzīvē un strādājot, studējot vai ceļojot ārpus Latvijas. Informāciju apkopo Indulis Bērziņš

Latvieši Amerikā

www.latviesiamerika.com

Nekas nevar būt vēl labāks!

Var pasūtīt rupjmaizi, saldskābmaizi, pīrāgus, kūksu, biežpiemaizi, kūpinātu lasi (viss tiek nosūtīts pa pastu). Un iespējama pat piegāde mājās! Par cenu sazināties, zvanot Pegijai Kalniņai Taubei, tālr.: 310-908-6993; e-pasts: pegijat@gmail.com Attēlā: Ivars Mičulis priecājas, saņemot gardumus no pašas cepējas!

BMX trasēs martā

Mēneša sākumā, 6. un 7. martā, notika Kalifornijas pavalsts kvalifikācijas sacensības. Dalībnieku bija ļoti daudz. Pandēmijas ierobežojumu dēļ daudzas sacensības atcēla, un visi braucēji mēģināja piedalīties pēc iespējas vairākos posmos. Hugo savā vecumgrupā ieguva 2. vietu. Helmutš finālbraucienā pagrieziena mēģināja apdzīt konkurentu un krita. Viņš nesisātās, tūlīt sēdās uz riteņa un pabeidza braucienu.

Nākamajā dienā tajā pašā trasē notika Zelta kausa kvalifikācijas braucieni. Dalībnieki bija no Nevadas, Arizonas, Jūtas un Kalifornijas pavalsts. Hugo ieguva 4. vietu, Helmutš 3. vietu.

Sacensības notika arī Sandiego BMX trasē, un tās apmeklēja prāvs pulciņš latviešu līdzjutēju – Jānis Legzdiņš, Signija Greiema (Graham) ar meitu Ailu un Jānis un Andra Celmi.

Nedēļu vēlāk Lemoore trasē Kalifornijā turpinājās pavalsts kvalifikācijas braucieni. Dažādu vecumgrupu 809 dalībnieki bija mērojuši tuvus un tālus ceļus.

Helmutam ir četri gadi, viņš uzvarēja piecu gadu un jaunāku zēnu vecumgrupā. Hugo pirmajā dienā palika 4. vietā, bet otrā dienā ieguva 2. vietu.

Marta trešās nedēļas nogalē devāmies uz Fēniksu Arizonā, kur trīs dienas risinājās Nacionālo meistarsacīkšu kvalifikācijas sacensības, kuŗās piedalījās vairāk nekā 2000 braucēju no visas Amerikas. Helmutam bija ļoti veiksmīga nedēļas nogale. Viņš visās trijās dienās ieguva 2. vietu. Līdz ar to savā vecumgrupā viņam pagaidām ir 1. vieta visā Amerikā. Hugo pirmajās divās dienās izdevās tikt līdz pusfināla braucieniem, kuŗos diemžēl vairākkārt krita un līdz finālam netika. Svētdien viņš saņēma un ieguva 2. vietu.

Pavalsts un Zelta kausa kvalifikācijas sacensības notiek līdz septembrim, kad būs fināls. Nacionālo meistarsacīkšu sacensības notiek līdz novembra beigām. Lielais fināls būs Tulsas pilsētā Oklahomā.

Līga Sviksa

Yoga with Juris

© IAYT Yoga Therapist, E-RYT500 Yoga Teacher

<https://mailchi.mp/.../hi-from-juris-check-out-my-latest...>

Aicinājums atgriezties Latvijā!

Tīmeklī izveidots darba un informācijas portāls YourMove.lv tiem, kuŗi vēlas atgriezties Latvijā.

Mūsu vietne tīmeklī: YourMove.lv / Par mums

Facebook lapa: facebook.com/YourMoveLV

YourMove.lv izveidotājs un vadītājs Jānis Kreilis

e-pasts: janis@yourmove.lv

tālrunis: (+371 25 939 939)

Sandiego latviešu ev. lut. draudze*Ascension Lutheran Church*

5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

Draudzes priekšnieks:**Jānis Legzdīņš**2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;

tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: jlegzdins@san.rr.comDievkalpojumu vada
diakone Guna Reina**Dāmu komiteja:****Maiga Bērziņa, tālr.: 619-702-8077****Inese Pavāre Menvielle, tālr.: 858-249-5001****Kasiere Antra Priede Bergere**

1335 Santa Barbara St., San Diego, CA 92107;

tālr.: 619-225-0817

Sūtot draudzes nodevu (\$100) un ziedojumus, čekus
izrakstīt: *Antra Priede Berger*Vietne tīmeklī: www.sandiegodraudze.comFacebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

Skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.comFacebook: www.facebook.com/sandiegolatvian**NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI**

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
- *Income property* īpašumi
- Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
- Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
- *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi

12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA

Re/Max Estate Properties

310-717-7577

mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Rīgas latviešu biedrības
Valodas attīstības kopas vietne tīmeklī:
<http://LVAK.wordpress.com/>

**Būt veseram un baudīt dzīvi
palīdzēs ALPF MEDICARE
PAPILDAPDROŠINĀJUMS!**

Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un B daļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu, ja esat vecumgrupā 65+. Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad *Deductible* un *Co-insurance* jāmaksā pašiem. *ALPF Medicare* papildapdrošinājums palīdz segt izdevumus, par kuriem esat atbildīgi. Mēs maksājam VISUS *Medicare* veselības aprūpes pakalpojumus.

Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:

www.LRFA.org/medicare

ALPF Medicare papildapdrošinājuma programmai var pievienoties jebkurā laikā.

Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137 www.LRFA.org**Article 58**

A Latvian Tale of Blood & Treasure

As a gift to you
on *Midsummer*,

Receive a free e-pub of
Article 58,
the first of the series
The Linden Tree & the Legionnaire
when you subscribe to the
author's email newsletter at
DianaMathur.com

Supported by a grant from the
American Latvian Association
Cultural Foundation.

Available on Amazon and Barnes&Noble.com
dianamathur.com

Diana Mathur, Novelist & MBA
Phone: (310) 266-3816
Site: DianaMathur.com
email: dianamathur@gmail.com

Draudzes Lapa 2021. gada maijs

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

Dalīsimies ar informāciju par dievkalpojumiem:

- 9. maijā Ģimenes dienas dievkalpojums (virtuāls)
- 23. maijā plkst. 11.00 dievkalpojums baznīcā

Pateicamies par ziedojumiem un atgādinām nokārtot draudzes nodevu par 2021. gadu!
Lūdzam draudzes nodevu – \$250.00 – nosūtīt draudzes kasieri Dacei Taubei

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

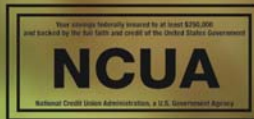
www.latvianchurchsocal.org Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

- Car Loans
- Mortgages
- Credit Cards
- Mobile Banking

Kalifornijas Lietuvišu Kreditsabiedrība aicina
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības
biedrus atvērt kontus!

Piedāvājam labas likmes Savings, CD, un IRA kontiem!

www.clcu.org

2806 Santa Monica Blvd. Santa Monica CA 90404
310.828.7095 | info@clcu.org

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis pirms adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugseksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVĪDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB vietne tīmeklī: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: **LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA**
Un nosūtīt: **DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039**

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura